ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 14 KATOWICE, DNIA 20 MAJA **1946**

Poz. TREŚĆ:

Dział Urzędowy: Str.

Obwieszczenie Prezydenta Krajowej Rady Narodowej:

216.—z dnia 14 stycznia 1946 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych 186

Dekrety:

217.—z dnia 22 lutego 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Instytutu Gospodarstwa Narodowego . . 189

218.— z dnia 22. lutego 1946 r. o zmianie ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni . 189

Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów:

219.—z dnia 22 marca 1946 r. o obrocie i objęciu obowiązkiem świadczeń rzeczowych nawozów sztucznych 190

220.—z dnia 25 marca 1946 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Robót Publicznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych z dnia 28 czerwca 1926 r. o wykonaniu ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r. 190

Rozporządzenie Ministra Aprowizacji i Handlu:

221.—z dnia 23 lutego 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego 190

Rozporządzenia Ministra Skarbu:

222.—z dnia 28. lutego 1946 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej 192

223.—z dnia 25. marca 1946 r. o wypuszczeniu II emisji biletów skarbowych 193

Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości:

224.—w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych wydanych w okresie okupacji niemieckiej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej 193

Rozporządzenie Ministrów: Odbudowy, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych:

225.—z dnia 29 marca 1946 r. o zrzeszeniach najemców dla dokonania naprawy budynków 193

Rozporządzenie Ministra Zdrowia:

226.—z dnia 2 marca 1946 r. o obowiązku zgłaszania zachorowań na grypę 194

Zarządzenie Ministra Skarbu:

227.—z dnia 9 lutego 1946 r. w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych, delegacjach i przeniesieniach poza granicami kraju 194

Zarządzenie Naczelnika Okręgu Administracji Miar w Katowicach:

228.—z dnia 11 maja 1946 r. w sprawie publicznych zbiórek legalizacyjnych w roku 1946 w powiatach: katowickim, bielskim, cieszyńskim, bytomskim, tarnogórskim i zawierciańskim 195

Okólnik Ministra Administracji Publicznej:

229.—z dnia 16 lutego 1946 r. w sprawie publicznych przedsięwzięć rozrywkowych — udzielanie pozwoleń i nadzór 196

Pismo Okólne Ministra Oświaty:

230.—w sprawie udziału młodzieży szkolnej w obchodach i uroczystościach 197

Okólnik Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego:

231.—z dnia 15 kwietnia 1946 r. w sprawie dodatku reprezentacyjnego dla przełożonych gmin 197

Pisma Okólne Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego:

232.—z dnia 6 kwietnia 1946 r. w sprawie wytycznych dla władz administracji ogólnej w akcji PW i WF 197

233.—z dnia 4. maja 1946 r. w sprawie pożarów lasów 198

234.—z dnia 15 marca 1946 r. w sprawie utworzenia Departamentu Przemysłu Budowlanego w Min. Odbud 198

235.—z dnia 21 marca 1946 r. w sprawie Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego — uznanie . . 199

236.—z dnia 27 marca 1946 r. o zadrzewianiu dróg państwowych 199

237.—z dnia 28 marca 1946 r. w sprawie wynagrodzeń pracowników przedsiębiorstw komunalnych. . . 200

238.—z dnia 25 kwietnia 1946 r. o rejestracji osób, które odbywają lub odbyły czynną służbę wojskową . 201

239.—z dnia 25 kwietnia 1946 r. w sprawie trybu postępowania w sprawach meldunkowych osób powracających do kraju z zagranicy 201

240.—z dnia 29 kwietnia 1946 r. w sprawie wypłaty zasiłków b. jeńcom wojennym 201

241.—z dnia 8 maja 1946 r. w sprawie stosunku przewodniczącego wojewódzkich i powiatowych rad narodowych do wojewodów i starostów 201

242.—z dnia 10 maja 1946 r. w sprawie zezwolenia na zmianę miejsca zamieszkania dla osób podlegających obowiązkowi wojskowemu — anulowanie zarządzenia 202

Poz. Str.

Obwieszczenie Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego:

243.—w sprawie zatwierdzenia stawki dziennej w Szpitalach 202

Obwieszczenie Izby Skarbowej w Katowicach:

244.—z dnia 16 maja 1946 r. o zmianie ustawy z dnia 1. 7. 1946 r. o opłatach stemplowych 202

Dział Nieurzędowy:

Przetargi. Konkursy. Obwieszczenia Sądowe. Zgubione Dokumenty 203

DZIAŁ URZĘDOWY

216.
OBWIESZCZENIE
PREZYDENTA KRAJOWEJ RADY NARODOWEJ

z dnia 14 stycznia 1946 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3 poz. 26 z dnia 5. lutego 1946 r.)

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 19) o zmianie ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych, — ogłaszam w załączeniu jednolity tekst ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 22) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych: ustawą z dnia 31 grudnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 98), ustawą z dnia 6 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 93) i ustawą z dnia 3 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 19) z zastosowaniem nowej numeracji poszczególnych artykułów i ich części.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Załącznik do Obwieszczenia Prezydenta Krajowej Rady Narodowej z dnia 14. I. 1946 r. poz. 26.

USTAWA

z dnia 11 września 1944 r.

o organizacji i zakresie działania rad narodowych

Z ofiarnej walki ludu polskiego,
z krwi patriotów przelanej ku chwale Ojczyzny,
z bohaterskiego znoju żołnierzy wolności,
z ducha braterskiej więzi Słowian
w walce z dziczą germańską
powstaje znów do życia Wolna i Niepodległa Polska.

My, członkowie Krajowej Rady Narodowej, zgromadzeni na uwolnionej Ziemi Polskiej, pomni obowiązku wobec Narodu, z którego woli zjednoczyliśmy się do czynu i walki, wierni zasadom Manifestu Lipcowego, — postanawiamy:

Rozdział I.
Powołanie rad narodowych.

Art. 1. § 1. Do czasu powołania stałej politycznej reprezentacji Narodu, w myśl zasad Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r. organem Narodu w zakresie ustawodawstwa oraz kontroli nad działalnością Rządu i w zakresie nadzoru nad radami narodowymi jest Krajowa Rada Narodowa.

§ 2. Jako organy planowania działalności publicznej oraz kontroli nad rządowymi i samorządowymi organami wykonawczymi działają gminne, miejskie, powiatowe i wojewódzkie rady narodowe (art. 28.).

Art. 2. § 1. Struktura hierarchiczna rad narodowych jest następująca:

a) Krajowa Rada Narodowa,
b) wojewódzkie rady narodowe,
c) powiatowe rady narodowe,
d) miejskie rady narodowe,
e) gminne rady narodowe.

§ 2. Zakres działalności terytorialnej rad narodowych, wskazanych w § 1 lit. b—e, opiera się na podziale administracyjnym Rzeczypospolitej Polskiej z tym, że rady narodowe miast: Warszawy i Łodzi posiadają uprawnienia wojewódzkich rad narodowych; miejskie rady narodowe miast wydzielonych posiadają uprawnienia powiatowych rad narodowych, zaś miejskie rady narodowe miast nie wydzielonych — uprawnienia gminnych rad narodowych.

§ 3. W miastach, liczących ponad 200.000 mieszkańców, mogą miejskie rady narodowe powołać jako organy pomocnicze — rady dzielnicowe. Zasady powołania i zakres działania rad dzielnicowych ustala miejska rada narodowa.

Rozdział II.
Skład rad narodowych

Art. 3. Udział w tworzeniu rad narodowych biorą wszystkie organizacje i zrzeszenia demokratyczno-niepodległościowe, które zgłoszą swoją działalność we właściwych organach Rządu i stoją na gruncie mocy obowiązującej ustawy konstytucyjnej z dnia 17 marca 1921 r.

Art. 4. Krajowa Rada Narodowa składa się:

1) z członków Krajowej Rady Narodowej, którzy zostali powołani przed uchwaleniem niniejszej ustawy,
2) z przedstawicieli, delegowanych przez organizacje polityczne i gospodarcze, centralne zrzeszenia zawodowe i społeczne, działające na terytorium Rzeczypospolitej,
3) z przedstawicieli wojewódzkich rad narodowych oraz Rad Narodowych miast Warszawy i Łodzi w liczbie po 5 członków od każdej z tych rad.
4) z przedstawicieli organizacyj polskich za granicą, skupiających w swych szeregach obywateli polskich, o ile organizacje te podporządkowały się Krajowej Radzie Narodowej,
5) z dokooptowanych przez Krajową Radę Narodową, na wniosek jej Prezydium, wybitnych i zasłużonych przedstawicieli wojskowości, nauki, literatury, sztuki i pracy społecznej z tym, by liczba dokooptowanych nie przekraczała 1/4 ogólnej liczby członków Krajowej Rady Narodowej.

Art. 5. § 1. Organizacje polityczne wysyłają swych przedstawicieli do Krajowej Rady Narodowej na podstawie porozumienia się między sobą ich instancji kierowniczych.

§ 2. Liczbę przedstawicieli zrzeszeń zawodowych i społecznych ustali w każdym konkretnym przypadku Prezydium Krajowej Rady Narodowej biorąc pod uwagę rzeczywistą rolę społeczną, wpływ i liczebność danej organizacji oraz zasadę, aby w Krajowej Radzie Narodowej były odpowiednio reprezentowane wszystkie niżej wymienione zrzeszenia:

a) robotnicze i pracownicze związki zawodowe,
b) organizacje i zrzeszenia zawodowe inteligencji pracującej,
c) organizacje rzemieślnicze,
d) organizacje rolnicze,
e) centrale i związki spółdzielcze,
f) organizacje i zrzeszenia przemysłowe i handlowe,
g) instytucje kulturalne i oświatowe,
h) stowarzyszenia pomocy i opieki społecznej,
i) organizacje młodzieży.

§ 3. Ogólna liczba członków Krajowej Rady Narodowej nie może przekraczać 444.

Art. 6. § 1. System przedstawicielstwa w wojewódzkich, powiatowych, miejskich i gminnych radach narodowych winien odpowiadać zasadom, wyrażonym

w art. 4. pkt 1, 2, 5, oraz w art. 5 §§ 1 i 2 z tym, że liczba członków tych rad nie powinna przekraczać:

a) w radach wojewódzkich oraz w radach miast: Warszawy i Łodzi 120
b) w radach powiatowych 60
c) w radach miejskich, w miastach do 5.000 mieszkańców 16

ponad 5.000 do 10.000 mieszkańców 24
ponad 10.000 do 25.000 mieszkańców 32
ponad 25.000 do 40.000 mieszkańców 40
ponad 40.000 do 60.000 mieszkańców 48
ponad 60.000 do 120.000 mieszkańców 56
ponad 120.000 do 200.000 mieszkańców 64
ponad 200.000 do 250.000 mieszkańców 72
ponad 250.000 mieszkańców 80

d) liczba członków rad gminnych winna wynosić nie mniej, niż 16 i nie więcej niż 36 osób, z uwzględnieniem w miarę możności przedstawicielstwa w radzie poszczególnych gromad wiejskich na terenie danej gminy.

§ 2. Narodowe rady gminne oraz miejskie w miastach nie wydzielonych delegują do rady powiatowej po jednym przedstawicielu z grona prezydium danej rady narodowej.

Narodowe rady powiatowe i rady narodowe w miastach wydzielonych (z wyjątkiem miast Warszawy i Łodzi) delegują po 2 przedstawicieli do wojewódzkiej rady narodowej z grona swego prezydium. Do rad narodowych miejskich nie wchodzą przedstawiciele innych rad terenowych.

Jeżeli wskutek delegowania przez rady niższych stopni swych przedstawicieli do rady wyższego stopnia, liczba delegatów przekroczyłaby połowę ustawowej liczby członków rady, — Prezydium Krajowej Rady Narodowej może ustalić dla poszczególnych rad odrębne zasady udziału przedstawicieli rad niższych stopni.

§ 3. Liczba członków dokooptowanych nie może przekraczać:

a) w wojewódzkich radach narodowych — $^1/_4$ ogółu członków rady;
b) w powiatowych radach narodowych i radach narodowych miast wydzielonych — $^1/_5$ ogółu członków rady,
c) w gminnych radach narodowych i radach narodowych miast nie wydzielonych — $^1/_6$ ogółu członków rady.

Art. 7. § 1. Delegatami organizacyj, wymienionych w art. 4, mogą być osoby, które brały czynny udział bądź w walce zbrojnej z okupantem, bądź w cywilnej akcji samoobrony i oporu, włączając w to akcję propagandową, badź też biorą udział w akcji odbudowy państwowości polskiej w zakresie politycznym, społecznym, gospodarczym lub kulturalnym, jeżeli ukończyły 21 lat życia.

§ 2. Nie mogą być delegatami osoby, obciążone zarzutem współdziałania z okupantem niemieckim w jego walce z Narodem Polskim, badź też udziałem w walce bratobójczej z niepodległościowymi organizacjami demokratycznymi.

Art. 8. Prezydium każdej rady narodowej wyższego stopnia sprawdza w granicach swojej właściwości terytorialnej prawidłowość ukonstytuowania się rad narodowych niższych stopni.

Art. 9. Nowowprowadzeni członkowie Krajowej Rady Narodowej składają na ręce Prezydenta Krajowej Rady Narodowej, a członkowie terenowych rad narodowych — na ręce przewodniczącego właściwej rady, następujące ślubowanie:

„Ślubuję uroczyście, jako członek rady narodowej, według najlepszego mego rozumienia i zgodnie z sumieniem, rzetelnie pracować dla dobra Narodu Polskiego, stać na straży jego praw demokratycznych i czynić wszystko, w miarę swoich sił i uzdolnień, dla umocnienia niepodległości i pomyślnego rozwoju Rzeczypospolitej Polskiej“.

Art. 10. Członkowie Krajowej Rady Narodowej używają tytułu „poseł do Krajowej Rady Narodowej“.

Art. 11. Art. 21 i 22 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r. mają odpowiednie zastosowanie do członków Krajowej Rady Narodowej.

Art. 12. Członkowie Krajowej Rady Narodowej mają prawo do bezpłatnego korzystania z państwowych środków komunikacyjnych na terenie całego Państwa.

Rozdział III.

Organy rad narodowych.

Art. 13. § 1. Rady Narodowe wybierają ze swego grona prezydium, złożone z przewodniczącego, jego zastępcy oraz 3 członków. Osoby, zajmujące stanowiska w administracji państwowej lub samorządowej na obszarze podległym właściwości danej rady, oraz członkowie prezydium jakiejkolwiek innej rady narodowej mogą wchodzić w skład prezydium rady terenowej tylko za uprzednią zgodą prezydium rady narodowej wyższego stopnia.

W żadnym jednak razie nie mogą wchodzić w skład prezydium rady terenowej członkowie i pracownicy jej organów wykonawczych (wydziału wojewódzkiego i powiatowego, zarządu miejskiego względnie gminnego).

§ 2. Krajowa Rada Narodowa wybiera Prezydium, złożone z 5 do 7 osób: w skład Prezydium wchodzą: Prezydent, jego 2 zastępcy, Naczelny Dowódca Wojska Polskiego, oraz członkowie.

§ 3. Członkowie Prezydium Krajowej Rady Narodowej nie mogą jednocześnie zajmować stanowisk w administracji państwowej lub samorządowej.

Art. 14. Do Prezydenta Krajowej Rady Narodowej i jego zastępców mają zastosowanie wszystkie postanowienia Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., dotyczące marszałka i wicemarszałków sejmu.

Art. 15. § 1. Pomocniczym organem Krajowej Rady Narodowej jest Biuro Prezydialne.

§ 2. Organizację Biura Prezydialnego i zakres jego działalności ustali rozporządzenie Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

§ 3. Mianowanie funkcjonariuszów Biura Prezydialnego na stanowiskach kierowniczych należy wyłącznie do Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

Art. 16. § 1. Do czasu zorganizowania Najwyższej Izby Kontroli Państwa (art. 9 Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r.), wszystkie kompetencje Najwyższej Izby Kontroli Państwa przekazuje się Prezydium Krajowej Rady Narodowej, które wykonywuje kontrolę przez specjalne Biuro Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

§ 2. Rząd, wszystkie ministerstwa i podległe im urzędy (nie wyłączając sądowych i prokuratorskich), instytucje, zakłady, przedsiębiorstwa itp. państwowe i samorządowe będą udostępniać Biuru Kontroli do wglądu znajdujące się w ich dyspozycji dokumenty finansowe (budżety, plany finansowo-gospodarcze, dokumenty przychodowe i rozchodowe, księgi rachunkowe itp.), umożliwiać kontrolę mienia publicznego oraz pod publicznym zarządem się znajdującego (kasy, magazyny, inwentarz itp.), oraz udzielać wszelkich wyjaśnień w sprawach organizacyjnych, administracyjnych, gospodarczych i finansowych.

Art. 17. § 1. Rady narodowe powołują stałe komisje: finansowo-budżetową, oświatową i kontroli. W razie potrzeby mogą powoływać również i inne komisje. Tryb powoływania komisji ustali Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

§ 2. Rady narodowe, jako organ kontroli społecznej, mają prawo w swoim zakresie działania wyłaniania i wyznaczania nadzwyczajnych komisji dla poszczególnych spraw, z prawem wzywania świadków i rzeczoznawców oraz przesłuchiwania stron zainteresowanych.

Rozdział IV.

Funkcjonowanie rad narodowych.

Art. 18. § 1. Posiedzenia rad narodowych wojewódzkich, powiatowych, miejskich i gminnych odbywają się obowiązkowo przynajmniej raz na miesiąc, zaś Krajowej Rady Narodowej — przynajmniej raz na kwartał.

§ 2. Poza tym posiedzenie rady narodowej może być zwołane w każdym czasie przez prezydium rady z inicjatywy własnej lub też na wniosek przynajmniej 1/4 członków rady.

§ 3. Obecność na posiedzeniu rady narodowej jest obowiązkowa. Członek rady, opuszczający bez uzasadnionej przyczyny 2 posiedzenia, może być uchwałą prezydium rady pozbawiony mandatu. O pozbawieniu mandatu delegata zostaje powiadomiony odnośny organ wysyłający celem wysłania innego delegata.

§ 4. Każdej radzie narodowej przysługuje prawo zawieszania swych członków w prawach członkowskich zwykłą większością głosów i wykluczenia z rady większością 2/3 głosów. Organizacja delegująca ma prawo wysłać nowego przedstawiciela na miejsce wykluczonego członka rady

§ 5. Wykluczonemu lub zawieszonemu członkowi przysługuje prawo odwołania się do rady narodowej wyższego stopnia. Odwołanie nie wstrzymuje wykonania uchwały w przedmiocie wykluczenia lub zawieszenia.

Art. 19. Rady narodowe winny być zwołane na sesję budżetową najpóźniej w styczniu przed rozpoczęciem roku budżetowego.

Art. 20. Do prawomocności uchwał potrzebna jest zwykła większość głosów, przy obecności przynajmniej 1/3 liczby członków, faktycznie powołanych, w myśl art. 4 i 6.

Art. 21. § 1. Rady narodowe zorganizowane są na zasadzie hierarchicznego podporządkowania się.

§ 2. Władzą zwierzchnią i nadzorczą wszystkich rad narodowych jest Krajowa Rada Narodowa, która ustala linię wytyczną i nadaje kierunek pracom innych rad narodowych.

§ 3. Krajowa Rada Narodowa może rozwiązać każdą bezpośrednio lub pośrednio hierarchicznie niższą radę narodową i zawiesić lub wykluczyć poszczególnych jej członków.

Art. 22. § 1. Każda rada narodowa niższego stopnia przedkłada hierarchicznie wyższej, terytorialnie właściwej, radzie narodowej sprawozdanie ze swej działalności nie później niż dnia 15-go każdego miesiąca kalendarzowego.

§ 2. Sprawozdanie winno obejmować okres jednego miesiąca kalendarzowego.

§ 3. Odpisy protokółów posiedzeń rady winny być w trybie, przewidzianym w § 1. przedkładane nie później, niż dnia 7-go po odbyciu posiedzenia.

§ 4. Sprawozdania z działalności wojewódzkich rad narodowych winny być przedkładane w trybie, przewidzianym w §§ 1, 2 i 3 Krajowej Radzie Narodowej.

§ 5. Za wykonanie powyższych postanowień odpowiada osobiście przewodniczący rady.

Art. 23. Każda uchwała rady narodowej (wojewódzkiej, powiatowej, miejskiej i gminnej), pozostająca w sprzeczności z ustawą niniejszą lub innymi obowiązującymi przepisami, będzie uchylona w trybie nadzoru przez Krajową Radę Narodową.

Art. 24. Posiedzenia rad narodowych są jawne: w poszczególnych wypadkach rady narodowe mogą uchwalić tajność posiedzenia

Art. 25. Krajowa i terenowe rady narodowe posługują się pieczęcią z Orłem Piastowskim.

Rozdział V.

Kompetencja rad narodowych.

Art. 26. § 1. Zakres działania Krajowej Rady Narodowej obejmuje:

1) ustawodawstwo:
2) planowanie działalności publicznej, w szczególności ustalanie budżetów i planów świadczeń w naturze;
3) ustalanie stanu liczebnego wojska oraz liczby mającego być pobranym rekruta;
4) kontrolę działalności organów wykonawczych, z punktu widzenia zgodności z ustawami i uchwalonymi planami, oraz polityki i celowości;
5) powoływanie i odwoływanie Naczelnego Dowództwa Wojska Polskiego;
6) uchwalanie w drodze ustawy podstawowych aktów gospodarki, jako to: zaciągania pożyczek, zbycia, zamiany lub obciążania nieruchomego majątku państwowego, przyjęcia gwarancji finansowych:
7) zatwierdzenie umów handlowych, celnych oraz stale obciążających Państwo pod względem finansowym;
8) uchwalanie w drodze ustawy nadzwyczajnych aktów politycznych, jako to: wypowiadanie wojny, zawarcie pokoju, zawarcie przymierza, wprowadzenie stanu wyjątkowego, wprowadzenie stanu wojennego, zatwierdzenie międzynarodowych umów państwowych, wprowadzających przepisy prawne, obowiązujące obywateli polskich albo zmieniające granice Państwa, amnestia.

§ 2. W okresach między posiedzeniami Krajowej Rady Narodowej (art. 18 § 1 i 2) wszystkie jej uprawnienia, wymienione w art. 21 § 2 i § 3 art. 23, art. 25, art. 26 § 1 pkt 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 i art. 29 § 2 wykonuje Prezydium Krajowej Rady Narodowej

Art. 27. Poza uprawnieniami, przysługującymi Krajowej Radzie Narodowej z art. 26, Krajowa Rada Narodowa uprawniona jest do powołania w momencie, uznanym przez siebie za odpowiedni, Tymczasowego Rządu Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 28. Do kompetencyj terenowych rad narodowych należy:

1) planowanie działalności publicznej, a w szczególności ustalanie budżetu oraz planu świadczeń w naturze;
2) kontrola działalności organów wykonawczych (rządowych i samorządowych) oraz instytucji i osób, wykonywających funkcje zlecone w zakresie administracji i gospodarki publicznej z punktu widzenia legalności, celowości i zgodności z zasadniczą linią działalności Krajowej Rady Narodowej;
3) powoływanie samorządowych organów wykonawczych;
4) ustalanie zasad i warunków na których organy wykonawcze samorządu mogą zawierać umowy w sprawie zaciągnięcia pożyczki, zbycia, zamiany lub obciążenia majątku nieruchomego;
5) uchwalanie regulaminów obrad rady i komisyj.

Art. 29. § 1. Niezależnie od uprawnień, przewidzianych w art. 28, radom narodowym może być stosownie do postanowień, zawartych w art. 3 ust. 4. Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., przekazany właściwy zakres ustawodawstwa.

§ 2. Przekazanie to może nastąpić tylko każdorazowo uchwałą Krajowej Rady Narodowej.

Art. 30. § 1. Prace każdej rady narodowej w zakresie planowania i budżetowania winny być zakończone przed dniem 1 kwietnia.

§ 2. Projekty planów (preliminarze budżetowe) winny być przedłożone przez właściwe organy wykonawcze Krajowej Radzie Narodowej i innym radom narodowym do dnia 1 stycznia.

§ 3. O ile do dnia 1 kwietnia dana rada narodowa nie uchwali budżetu lub przedłożonych jej planów, przewodniczący rady narodowej zarządzi ogłoszenie budżetu i planów w brzmieniu, zaprojektowanym przez organy wykonawcze.

Rozdział VI.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

Art. 31. § 1. Z chwilą przeprowadzenia wyborów powszechnych do przedstawicielstwa narodowego, na zasadach Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., Krajowa Rada Narodowa ulega rozwiązaniu z mocy samego prawa.

§ 2. Do chwili ukonstytuowania się przedstawicielstwa narodowego kompetencje Krajowej Rady narodowej, określone w ustawie z dnia 31 grudnia 1944 r. o zmianie ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 98), wykonywuje Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

Art. 32. Zmiana lub uchylenie mocy obowiązującej ustawy niniejszej może nastąpić tylko uchwałą Krajowej Rady Narodowej, powziętą większością kwalifikowaną

2/3 głosów przy obecności co najmniej połowy liczby członków Krajowej Rady Narodowej.

Art. 33. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezydium Krajowej Rady Narodowej, Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom, każdemu w zakresie jego działania.

Art. 34. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

217.
DEKRET
z dnia 22 lutego 1946 r.
o utworzeniu i zakresie działania Instytutu Gospodarstwa Narodowego.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 66 z dnia 29 marca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Instytut Gospodarstwa Narodowego przy Prezesie Rady Ministrów.

Art. 2. Zadaniem Instytutu jest naukowe badanie życia gospodarczego, a przede wszystkim zagadnień związanych z bieżącą polityką gospodarczą, w szczególności:
a) opracowywanie sprawozdań z bieżącej sytuacji gospodarczej w kraju,
b) śledzenie i informowanie o rozwoju sytuacji gospodarczej i polityki gospodarczej za granicą,
c) opracowywanie wielkości i zmian dochodu społecznego oraz badanie struktury gospodarki kraju,
d) opracowywanie zasadniczych wskaźników rozwoju gospodarczego,
e) wykonywanie prac specjalnych.

Art. 3. Instytut Gospodarstwa Narodowego podlega Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 4. Na czele Instytutu stoi Prezes, którego mianuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów za zgodą Rady Ministrów.

Art. 5. Budżet Instytutu Gospodarstwa Narodowego stanowi odrębny Dział budżetu Prezydium Rady Ministrów.

Art. 6. Statut organizacyjny Instytutu Gospodarstwa Narodowego nada Prezes Rady Ministrów w drodze zarządzenia.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. o ustanowieniu Instytutu Badania Koniunktur Gospodarczych i Cen (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 144).

w/z Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Stanisław Szwalbe
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski

218.
DEKRET
z dnia 22 lutego 1946 r.
o zmianie ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni.
(Przedr. z Dz.U.R.P. Nr 9 poz. 67, z dn. 29 marca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz U. R. P. Nr 32, poz. 284) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. (1) W celu stwierdzenia pochodzenia koni prowadzone będą księgi stadne koni. Z ksiąg tych będą wydawane zaświadczenia o dokonanych w nich wpisach.

(2) Organizacje hodowlane, upoważnione przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, prowadzić będą księgi stadne, o których mowa w ust (1).

(3) Wymagania, jakim powinny odpowiadać konie, które mogą być wpisane do ksiąg stadnych koni, oraz przepisy o prowadzeniu tych ksiąg ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych";

2) w art. 3 ust. (1) skreśla się wyraz „cudzych";

3) w art. 4 ust. (1) skreśla się wyraz „bezpłatnych" oraz dodaje się zdanie drugie w brzmieniu: „Za świadectwa uznania izby rolnicze mogą pobierać opłaty za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w wysokości przez tegoż Ministra zatwierdzonej";

4) w art. 5 ust. (1) i ust. (2) wyrazy: „ogierów trzyletnich" zastępuje się wyrazami: „ogierów dwuletnich";

5) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. (1) Właściciele ogierów dwuletnich i starszych, których konie nie zostały uznane przez komisje kwalifikacyjne, obowiązani są poddać je wytrzebieniu na własny koszt i ryzyko w terminie trzech miesięcy po wydaniu orzeczenia komisji. Powiatowy urząd ziemski może przedłużyć ten termin z ważnej przyczyny.

(2) Ogiery niewytrzebione w obowiązującym terminie podlegają skonfiskowaniu bez odszkodowania przez powiatowe urzędy ziemskie. Po wytrzebieniu zostają one oddane do użytku publicznego lub też sprzedane z przetargu. Uzyskane stąd sumy pieniężne będą użyte na cele hodowli koni według uznania powiatowych urzędów ziemskich.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może nakładać na organa służby weterynaryjnej państwowej i samorządowej obowiązek trzebienia ogierów nieuznanych za opłatą w wysokości przez niego ustalonej.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określa, do jakich ogierów w zakładach specjalnych oraz większych miastach nie mają zastosowania przepisy niniejszego artykułu";

(6) w art. 7 ust. (1) i (4) otrzymują brzmienie:

„(1) Właściciele ogierów uznanych obowiązani są prowadzić rejestr pokrytych klaczy i wydawać świadectwa pokrycia."

„(4) Wzory rejestru pokrytych klaczy oraz świadectwa pokrycia ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych";

7) w art. 8 ust. (1) skreśla się wyrazy: „lub ksiąg ogierów i klaczy zarodowych", a w ust. (2) wyrazy: „księgi ogierów i klaczy zarodowych" zastępuje się wyrazami „księgi stadnej";

8) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. Grzywną do 3.000 zł karany będzie:
1) kto pokrywa klacz ogierem nieuznanym (art. 3 ust. (1));
2) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie klaczy ogierem nieuznanym;
3) kto nie zgłasza zarządowi gminy ogiera lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjną (art. 5 ust. (1))";

9) w art. 10 ust. (3) otrzymuje brzmienie:

„(3) W przypadku pokrycia klaczy ogierem, do którego stosownie do ust. (3) art. 5 nie odnoszą się przepisy ust. (1) i (2) tegoż artykułu, powiatowa władza administracji ogólnej w razie wydania orzeczenia karnego w myśl art. 9 pkt 1) lub 2) może zarządzić wytrzebienie ogiera na koszt i ryzyko właściciela".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 284) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych niniejszym dekretem.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Prezydent Krajowej Rady Narodowej
Stanisław Szwalbe
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Min. Roln. i Ref. Roln.: Stanisław Mikołajczyk

219.
ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW

z dnia 22 marca 1946 r.

o obrocie i objęciu obowiązkiem świadczeń rzeczowych nawozów sztucznych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 81 z dnia 17 kwietnia 1946)

Na podstawie art. 1 pkt. 3), art. 2 ust. (2), art. 3, 46, 48 i 66 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200), zarządza się, co następuje:

§ 1. Wszelki obrót azotowymi, fosforowymi i potasowymi nawozami sztucznymi, polegający na kupnie, sprzedaży, zamianie, gromadzeniu i przechowywaniu, poddaje się reglamentacji i kontroli Państwa.

§ 2. Obrót nawozami sztucznymi wymienionymi w § 1 powierza się na zasadach wyłączności Związkowi Gospodarczemu Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej „Społem", który za zgodą Ministra Aprowizacji i Handlu będzie przekazywać swoje uprawnienia w całości lub w części osobom prawnym lub fizycznym.

Zabrania się dokonywania jakichkolwiek obrotów nawozami sztucznymi poza instytucjami i osobami, które uzyskały uprawnienia w myśl ustępu poprzedniego.

§ 3. Wszystkie osoby prawne lub fizyczne, będące w posiadaniu nawozów sztucznych wymienionych w § 1, winny w ciągu 7 dni od daty ogłoszenia niniejszego rozporządzenia zgłosić i zaoferować je do nabycia, według ustalonych cen spółdzielniom należącym do Związku Gospodarczego „Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej „Społem".

Przepis ust. 1 nie dotyczy nawozów sztucznych znajdujących się w posiadaniu gospodarstw rolnych dla użytku we własnym zakresie.

§ 4. Unieważnia się przydziały i zwolnienia nawozów sztucznych udzielone przed dniem 16 lutego 1946 r., a jeszcze nie zrealizowane.

§ 5. Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia podlegają karom, przewidzianym w art. 90 i 92 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200).

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Aprowizacji i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

wz. Prezes Rady Ministrów: Władysław Gomułka
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

220.
ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 25 marca 1946 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Robót Publicznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych, z dnia 28 czerwca 1926 r. o wykonaniu ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r.

Przedruk z Dz. U. R. P, Nr 12, poz. 82 z d. 17 kwietnia 1946 r.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 46, poz. 454) oraz art. 3 pkt j) i art. 8 dekretu z dnia 30 marca 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 58) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych, wydanym w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych, z dnia 28 czerwca 1926 r. o wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 412) § 11 otrzymuje brzmienie:

„§ 11. Rota przysięgi przepisana dla kandydatów do zawodu mierniczego przysięgłego brzmi, jak następuje: „Przysięgam, pomny dobra demokratycznego Państwa Polskiego, że jako mierniczy przysięgły będę obowiązki moje sumiennie według swej najlepszej wiedzy wypełniać, przepisy prawa i instrukcje miernicze ściśle stosować, prawdy wiernie przestrzegać, a w postępowaniu swym kierować się zasadami uczciwości".

§ 2. Nową treść § 11 wprowadza się do załącznika 3 do § 10 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych, z dnia 28 czerwca 1926 r. o wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

221.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI I HANDLU

z dnia 23 lutego 1946 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 83 z dnia 17 kwietnia 1946 r.)

Na podstawie art. 3, 4 i 8 dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do prowadzenia przemysłu gastronomicznego stosuje się przepisy prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 29, poz. 293, Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 25, poz. 209, Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 40, poz. 350, Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 60, poz. 463), chyba że dekret z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322) i rozporządzenie niniejsze stanowią inaczej.

§ 2. Przepisom niniejszego rozporządzenia nie podlegają:

a) stołówki i jadłodajnie, prowadzone przez urzędy i instytucje państwowe lub samorządowe, organizacje polityczne, spółdzielnie lub związki spółdzielni (spółdzielnie otwarte), których działalność handlowa obejmuje poza członkami wszystkich zgłaszających się, oraz przez przedsiębiorstwa prywatne; zadaniem tych jadłodajni i stołówek może być wyłącznie żywienie pracowników tych urzędów, instytucyj, organizacyj i przedsiębiorstw, jak również członków ich rodzin, pod warunkiem, że takie stołówki i jadłodajnie nie są dostępne dla osób postronnych,

b) stołówki i jadłodajnie, prowadzone przez spółdzielnie, których działalność handlowa obejmuje tylko członków (spółdzielnie zamknięte) i o ile zadaniem tych stołówek i jadłodajni jest żywienie wyłącznie własnych członków i pracowników, jak również członków ich rodzin, pod warunkiem, że takie stołówki i jadłodajnie nie są dostępne dla osób postronnych,

c) stołówki i jadłodajnie, prowadzone przez instytucje charytatywne i społeczne, których zadaniem jest żywienie podopiecznych, jak również własnych pracowników i członków ich rodzin, a które nie są dostępne dla osób postronnych,

d) probiernie kawy, herbaty i wina przy sklepach handlujących takimi artykułami pod warunkiem, że nie wydają one do spożycia na miejscu żadnych innych artykułów.

e) zakłady cukiernicze prowadzone przez osoby, posiadające własne warsztaty cukiernicze, jeżeli zakłady te działają na podstawie karty rzemieślniczej zgodnie z przepisami prawa przemysłowego, pod warunkiem, że sprzedają one na zewnątrz i wydają do spożycia na miejscu jedynie własne wyroby wyłącznie przemysłu cukierniczego,

f) punkty sprzedaży, przeznaczone do spożycia na miejscu mleka lub napojów takich jak lemoniada, pod warunkiem, że nie wydają one do spożycia żadnych innych wyrobów ani artykułów poza mlekiem oraz lemoniadą.

§ 3. Przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego mogą być prowadzone pod jedną z następujących nazw: restauracja, bar, bufet, paszteciarnia, kawiarnia, cukiernia, winiarnia-piwiarnia, pokoje gościnne przy handlu win, wódek i t. d., herbaciarnia i jadłodajnia.

§ 4. Przedsiębiorcy, prowadzącemu przemysł gastronomiczny, wolno:

1) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „restauracja" tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa, które wydaje do spożycia na miejscu przy stolikach gorące i zimne potrawy i napoje oraz posiada oprócz pokoju bufetowego:

a) co najmniej jedną salę odpowiednio urządzoną i umeblowaną z możliwością spożywania potraw przynajmniej przy 10 stolikach,
b) kuchnię i skład na produkty w specjalnych pomieszczeniach,
c) toaletę damską i męską; w miastach które zostały znacznie uszkodzone w toku działań wojennych, przedsiębiorstwo odpowiadające innym wymogom niniejszego punktu może posiadać w okresie nie dłuższym niż 2 lata od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tylko jedną toaletę.
d) oświetlenie elektryczne, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku,
e) wodociąg i kanalizację, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć wodociągowa i kanalizacyjna, przeznaczona do publicznego użytku,
f) umywalnię,
g) szatnię;

2) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „bar" tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które wydaje gorące i zimne potrawy oraz napoje do spożycia na miejscu i posiada:

a) pokój bufetowy odpowiednio urządzony,
b) kuchnię i skład na produkty w specjalnych na ten cel pomieszczeniach,
c) toaletę,
d) oświetlenie elektryczne, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku,
e) wodociąg i kanalizację, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć wodociągowa i kanalizacyjna, przeznaczona do publicznego użytku;

3) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „kawiarnia" tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które przeznaczone jest do spożywania na miejscu przekąsek zimnych i gorących, słodyczy, ciast oraz napojów i posiada:

a) co najmniej jedną salę odpowiednio urządzoną i umeblowaną z możliwością spożywania przy stolikach,
b) kuchnię i skład na produkty w specjalnych na ten cel pomieszczeniach,
c) toaletę damską i męską; w miastach, które zostały znacznie uszkodzone w toku działań wojennych, przedsiębiorstwo, odpowiadające innym wymogom niniejszego punktu, może posiadać w okresie nie dłuższym niż 2 lata od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tylko jedną toaletę,
d) oświetlenie elektryczne, jeśli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku,
e) wodociąg i kanalizację, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć wodociągowa i kanalizacyjna, przeznaczona do publicznego użytku,
f) umywalnię,
g) szatnię.

4) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „cukiernia" tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, którego zadaniem jest sprzedaż wyrobów cukierniczych i słodyczy oraz sprzedaż takich napojów, jak: kawa, herbata, mleko, woda sodowa, lemoniada, czekolada, kefir do spożycia na miejscu i posiada:

a) pokój bufetowy odpowiednio urządzony,
b) oświetlenie elektryczne, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku,
c) wodociąg i kanalizację, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć wodociągowa i kanalizacyjna, przeznaczona do publicznego użytku;

5) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „bufet" tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które znajduje się na dworcach kolejowych, autobusowych, lotniskach, przystaniach, teatrach, kinach, salach widowiskowych, klubach itp. oraz wydaje do spożycia na miejscu gorące i zimne potrawy i napoje;

6) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „paszteciarnia" tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które poza sprzedażą na zewnątrz wydaje do spożycia na miejscu potrawy zimne i gorące oraz napoje i odpowiada warunkom, przewidzianym wyżej pkt 2 lit. a), b), d) i e);

7) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „winiarnia-piwiarnia" lub „pokoje gościnne przy handlu win, wódek itd." albo „herbaciarnia" tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które poza sprzedażą napojów i artykułów spożywczych na zewnątrz wydaje do spożycia na miejscu gorące i zimne potrawy i napoje, przy czym posiada odpowiednio urządzone pokoje i odpowiada warunkom, przewidzianym pkt 1) lit. b), c), d), e), f) i g);

8) w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „jadłodajnia" tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które wydaje śniadania, obiady i kolacje i posiada co najmniej jeden pokój z ogólnym stołem bądź oddzielnymi stolikami do spożycia na miejscu oraz odpowiednio urządzoną kuchnię.

§ 5. Przedsiębiorstwa gastronomiczne, wymienione w § 2, mogą być łączone np. restauracja-bar, restauracja-kawiarnia, kawiarnia-cukiernia, przy czym na zewnątrz nazwa ta musi być uwidoczniona.

§ 6. Przedsiębiorstwo gastronomiczne można prowadzić dopiero po uzyskaniu koncesji, wyraźnie ustalającej na jakiego rodzaju przedsiębiorstwo jest ona wydana.

§ 7. Do udzielania koncesji na prowadzenie nowych przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego są powołane starostwa (referaty aprowizacji i handlu), a w miastach wydzielonych z powiatów oraz w Warszawie i w Łodzi zarządy miejskie.

§ 8. W sprawach o udzielenie koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego odwołania rozstrzygają urzędy wojewódzkie, a w Warszawie i w Łodzi — Ministerstwo Aprowizacji i Handlu.

§ 9. 1. Ogólna ilość koncesji na wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa gastronomiczne (§ 3) nie może przekraczać stosunku: jedno przedsiębiorstwo na tysiąc mieszkańców. Przedsiębiorstwa, wymienione w § 5, zalicza się do jednej kategorii, wymienionych w § 4.

2. W miastach o ludności powyżej 100.000 mieszkańców ilość koncesji na wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa gastronomiczne nie może przekraczać stosunku: jedno przedsiębiorstwo na ośmiuset mieszkańców.

3. Ze względów gospodarczo uzasadnionych Minister Aprowizacji i Handlu może zmieniać w poszczególnych miejscowościach zasady obliczania dopuszczalnej ilości koncesji podane w ust. 1 i 2.

§ 10. 1. Władzami, powołanymi do ustalenia, zgodnie z § 9 ust. 1, ilości koncesyj na obszarze poszczególnych województw są urzędy wojewódzkie (wydziały aprowizacji i handlu), a w miastach Warszawie i Łodzi — zarządy tych miast.

2. Przy ustalaniu zgodnie z ust. 1 ilości koncesyj oraz ich podziału na poszczególne rodzaje przemysłu gastronomicznego władze wymienione w ust. 1 powinny zasięgnąć opinii właściwych terenowych rad narodowych, izb przemysłowo-handlowych oraz branżowych zrzeszeń przemysłu gastronomicznego.

§ 11. 1. Koncesja jest wydawana na czas nieograniczony i nie może być odstępowana innej osobie lub wy-

dzierżawiana bez zgody władzy udzielającej koncesji.

2. W miejscowościach uzdrowiskowych i letniskowych, jak również w czasie organizowania imprez dorywczych, dopuszczalne jest wydawanie koncesyj sezonowych bądź ograniczonych co do czasu trwania.

§ 12. 1. Prawo do otrzymania koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego posiadają:
a) stowarzyszenia wyższej użyteczności,
b) związki samopomocowe uczestników walk o niepodległość,
c) spółdzielnie spożywców,
d) spółdzielnie pracy,
e) inne osoby prawne i fizyczne.

2. Pierwszeństwo do uzyskania koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa gastronomicznego służy w kolejności ustalonej w ust. 1.

§ 13. 1. Ubiegający się o otrzymanie koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa gastronomicznego powinien odpowiadać następującym warunkom:
a) mieć fachowe przygotowanie lub praktykę w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa gastronomicznego,
b) wskazać odpowiednie pomieszczenie (§ 4).

2. Jeżeli o uzyskanie koncesji ubiega się osoba prawną, powinna ona ustanowić odpowiedzialnego kierownika przedsiębiorstwa; w tym przypadku warunki przewidziane w ust. 1 lit. a) dotyczą osoby tego kierownika.

§ 14. 1. Ubiegający się o uzyskanie koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa gastronomicznego powinien złożyć podanie do właściwej władzy, wskazanej w § 7, które ma zawierać:
a) nazwę przedsiębiorstwa,
b) rodzaj przedsiębiorstwa,
c) miejsce, w którym ma być uruchomione przedsiębiorstwo,
d) nazwisko i imię właściciela przedsiębiorstwa,
e) nazwisko i imię kierownika, jeżeli właścicielem jest osoba prawna.

2. Do podania powinny być dołączone:
a) dowód stwierdzający posiadanie przez kandydata przygotowania fachowego lub praktyki zawodowej,
b) szczegółowy plan przeznaczonego na przedsiębiorstwo pomieszczenia oraz opis istniejących lub projektowanych urządzeń.

3. W przypadku ubiegania się o koncesję osób prawnych — dowód wymieniony w ust. 2 lit. a) ma dotyczyć kierownika przedsiębiorstwa.

§ 15. 1. Przed udzieleniem koncesji właściwa władza zasięgnie opinii:
a) Okręgu Związku Rewizyjnego, jeżeli ubiega się o koncesję spółdzielnia,
b) Izby Rzemieślniczej, jeżeli o koncesję ubiega się osoba należąca do cechu cukierników,
c) Izby Przemysłowo-Handlowej oraz fachowego zrzeszenia zawodowego branży gastronomicznej, należącego do Rady Naczelnej Zrzeszeń Kupieckich R. P., jeżeli o koncesję ubiegają się inne osoby prawne lub fizyczne. Jeżeli ubiegającym się o koncesję jest członek związku zawodowego pracowników tej branży, należy poza tym zasięgnąć o nim opinii związku. Przy ubieganiu się o koncesję na bufety na dworcach kolejowych i lotniczych należy poza tym przedłożyć zgodę właściwych władz na prowadzenie przedsiębiorstwa.

2. Stowarzyszenia, wymienione w § 12 ust. 1 lit. a) i b), powinny przedłożyć statut zatwierdzony przez właściwe władze, natomiast nie stosuje się do nich przepisu ust. 1.

§ 16. Osoba, która uzyskała koncesję, obowiązana jest uruchomić przedsiębiorstwo gastronomiczne w ciągu trzech miesięcy od daty doręczenia koncesji. W razie nieuruchomienia przedsiębiorstwa w tym okresie koncesja wygasa. Z ważnych względów gospodarczych termin na uruchomienie przedsiębiorstwa może być przedłużony przez władzę udzielającą koncesji.

§ 17. 1. Osoby i instytucje, prowadzące przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego na zasadzie dotychczasowych przepisów, obowiązane są w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wystąpić do właściwej władzy o udzielenie koncesji z zachowaniem przepisów przewidzianych w § 13 i z dołączeniem dowodu należenia do zawodowego zrzeszenia przemysłu gastronomicznego oraz jego opinii o tym przedsiębiorstwie.

2. Władzą orzekającą w sprawach o udzielenie koncesji przedsiębiorstwom wymienionym w ust. 1 jest:
a) w I instancji urząd wojewódzki (wydział aprowizacji i handlu), a w miastach Warszawie i Łodzi zarząd miejski,
b) w II instancji Ministerstwo Aprowizacji i Handlu.

3. Osoby ubiegające się o koncesję (ust. 1) wnoszą podania do właściwych starostw — (referat aprowizacji i handlu) a w miastach wydzielonych z powiatów do zarządów tych miast, które, po zasięgnięciu opinii o petencie właściwej terenowej rady narodowej i związku zawodowego pracowników branżowych przesyłają akta sprawy wraz ze swoją opinią urzędom wojewódzkim (wydział aprowizacji i handlu); w Warszawie i Łodzi ubiegający się o koncesję wnoszą podania do zarządów miejskich tych miast.

4. Do opiniowania podań o koncesje na prowadzenie przemysłu gastronomicznego, wnoszonych przez osoby wymienione w ust. 1, powołają wojewodowie, a w miastach Warszawie i Łodzi — prezydenci tych miast — komisje opiniodawcze w składzie następującym:
a) delegat urzędu wojewódzkiego, a w miastach Warszawie i Łodzi — zarządu miejskiego — jako przewodniczący,
b) przedstawiciel wojewódzkiej rady narodowej,
c) przedstawiciel komisji okręgowej związków zawodowych,
d) przedstawiciel okręgu związku rewizyjnego Spółdzielni R. P. — do opiniowania podań spółdzielni,
e) przedstawiciel właściwej izby przemysłowo-handlowej.

5. Przy udzielaniu koncesji na prowadzenie przedsiębiorstw gastronomicznych osobom, wymienionym w ust. 1, powinny być uwzględnione przedsiębiorstwa, które są nienagannie prowadzone, przy czym w tym przypadku nie obowiązuje kolejność pierwszeństwa uchwalona w § 12.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

222.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 28 lutego 1946 r.
o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 84 z dnia 17 kwietnia 1946 r.)

Na podstawie art. 68 § 2 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 62 ustęp (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Do składania zeznań do wymiaru podatku obrotowego za rok podatkowy (kalendarzowy) 1945 obowiązane są wszystkie osoby fizyczne, prawne i spadki wakujące (nieobjęte), które w roku 1945 wykonały świadczenia podlegające podatkowi obrotowemu, bez względu na sumę osiągniętego obrotu";

2) w § 63 ustęp (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Do składania zeznań do wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1946 (za rok kalendarzowy 1945 bądź operacyjny lub gospodarczy 1944/45) obowiązane są:

A. bez względu na wysokość osiągniętego dochodu lub poniesione straty:
a) osoby prawne,

b) osoby fizyczne oraz spadki wakujące (nieobjęte), prowadzące księgi (handlowe, handlowe uproszczone lub gospodarcze);

B. W razie osiągnięcia dochodu podlegającego podatkowi dochodowemu (art. 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym — Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) osoby fizyczne i spadki wakujące (nieobjęte), nie prowadzące ksiąg (handlowych, handlowych uproszczonych lub gospodarczych) z wyjątkiem osób i spadków, których dochód płynie wyłącznie z gospodarstw rolnych:

a) o obszarze poniżej 15 ha użytkowego gruntu, położonych w odległości ponad 5 km od granicy miast z ludnością powyżej 100.000,

b) bez względu na obszar użytkowego gruntu i położenie — jeżeli w roku 1945 wykonały w całości obowiązek świadczeń rzeczowych";

3) w § 63 ustęp (2) skreśla się.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

223.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 marca 1946 r.

o wypuszczeniu II emisji biletów skarbowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 85 z dnia 17 kwietnia 1946 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 311) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wypuszcza się II emisję biletów skarbowych w odcinkach po zł 1.000, 5.000, 10.000 i 50.000 wartości imiennej na łączną sumę dwóch miliardów złotych.

Bilety skarbowe są wystawiane z 12-miesięcznym terminem płatności. Jako datę wystawienia oznacza się datę pierwszej sprzedaży biletu skarbowego przez placówkę sprzedaży.

§ 2. Bilety skarbowe są oprocentowane na 3,65% w stosunku rocznym. Odsetki płatne są z dołu przy wykupie biletu skarbowego.

§ 3. Jako wartość bieżącą biletu skarbowego (art. 3 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 311) przyjmuje się jego wartość imienną, powiększoną o kwotę odsetek bieżących, liczonych za każdy pełny dzień od daty jego wystawienia po zł 0,10 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

§ 4. Bilety skarbowe będą przyjmowane przez kasy państwowe do dyspozycji władz, urzędów i instytucyj państwowych na kaucje i wadia według wartości imiennej biletu.

§ 5. Bilety skarbowe na każde żądanie posiadacza będą wymieniane na gotówkę w placówkach sprzedaży według ich wartości bieżącej.

§ 6. Z nadejściem terminu płatności bilety skarbowe podlegają wykupowi według ich wartości imiennej z doliczeniem tytułem należnych odsetek po zł 36,50 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

§ 7. Cena sprzedażna biletów skarbowych o pełnym 12-miesięcznym terminie płatności wynosi zł 1.000 za każde 1.000 złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

Bilety skarbowe, przyjęte tytułem spłaty należności Skarbu Państwa i przekazane placówkom sprzedaży do ponownego puszczenia w obieg, oraz bilety skarbowe, skupione w trybie § 5, sprzedawane będą według ich wartości bieżącej na dzień sprzedaży (§ 3).

§ 8. Sprzedaż biletów skarbowych odbywać się będzie w Narodowym Banku Polskim, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowym Banku Rolnym, Pocztowej Kasie Oszczędności, Polskim Banku Komunalnym S. A., Komunalnym Banku Kredytowym w Poznaniu, Spółdzielczym Banku „Społem", Centralnej Kasie Spółek Rolniczych, Banku Związku Spółek Zarobkowych S. A., Banku Handlowym w Warszawie S. A. i w ich oddziałach.

§ 9. Wykup biletów skarbowych odbywać się będzie bez żadnych ograniczeń i potrąceń w okresie 6 miesięcy od daty płatności we wszystkich placówkach, wymienionych w § 8; po upływie tego okresu aż do czasu przedawnienia bilety skarbowe wykupywane będą w ten sam sposób wyłącznie przez Narodowy Bank Polski, oddział w Warszawie.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

224.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 21 stycznia 1946 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych wydanych w okresie okupacji niemieckiej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr. 6, poz. 56 z dnia 4 marca 1946 r.)

Na podstawie art. 17 dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych wydanych w okresie okupacji niemieckiej na terenie Rzeczypospolitej Polski (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 151) zarządzam, co następuje:

§ 1. Przewidzianą w art. 8 ust. (2), 12 ust. (2) i 14 ust. (3) wymienionego wyżej dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 151) datę przejścia Państwa na stopę pokojową ustala się na dzień 17 grudnia 1945 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski.

225.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: ODBUDOWY, ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH.

z dnia 29 marca 1946 r.

o zrzeszeniach najemców dla dokonania naprawy budynków.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 86 z dnia 17 kwietnia 1946 r.)

Na podstawie art. 7 ust. (1) pkt 4 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) oraz art. 2 ust. 2 lit. e) dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do naprawy budynków uszkodzonych wskutek wojny, a nie naprawionych przez właścicieli, mogą być upoważnione zrzeszenia najemców, zorganizowane jako spółdzielnie i odpowiadające warunkom, określonym w rozporządzeniu niniejszym.

§ 2. 1. Celem spółdzielni, przewidzianych w § 1, powinno być dostarczenie członkom lokali mieszkalnych przez naprawę budynków uszkodzonych i dalszy ich zarząd.

2. Czas trwania zarządu budynku określa wojewódzka władza administracji ogólnej w decyzji, upoważniającej spółdzielnię do dokonania naprawy, w granicach, ustalonych w art. 9 pkt 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281).

3. Spółdzielnia może podjąć naprawę jednego budynku bądź kilku budynków, związanych pod względem terenowym.

§ 3. 1. Środki na naprawę budynków spółdzielnie będą czerpać:

1) z udziałów i wkładów mieszkaniowych, gotówkowych lub w naturze, składanych przez członków,
2) z pracy członków,
3) z pożyczek z funduszów państwowych bądź z funduszów państwowych instytucyj kredytowych,
4) z dotacji i z innych źródeł.

2. Środki, określone w ust. 1 pkt 1), 2) i 4) powinny wynosić co najmniej 50% kosztów naprawy.

§ 4. Członek spółdzielni może otrzymać tylko jedno mieszkanie w budynkach, naprawionych przez zrzeszenia najemców.

§ 5. 1. Przydzielając członkowi mieszkanie, spółdzielnia zawiera z nim umowę o najem przeznaczonego dla niego lokalu.

2. Najemcą lokalu mieszkalnego w budynku naprawionym przez spółdzielnię może być tylko członek tej spółdzielni.

§ 6. W przypadku udzielenia spółdzielni pożyczki z funduszów państwowych bądź z funduszów państwowych instytucyj kredytowych na naprawę budynku i zastrzeżenia określonej liczby lokali mieszkalnych do dyspozycji władzy mieszkaniowej lokale te nie mogą być przez spółdzielnie wynajęte członkom, którzy nie mają nakazów kwaterunkowych władzy mieszkaniowej na te lokale.

§ 7. Spółdzielnia ustali czynsze za lokale w takiej wysokości, aby w okresie wykonywania zarządu budynkiem zostały z uzyskanych sum pokryte wszelkie wydatki administracyjne, podatki, raty obciążeń hipotecznych i odsetki, a w przypadku otrzymania pożyczki na naprawę — także kwota pożyczki wraz z oprocentowaniem.

§ 8. Nazwa spółdzielni będzie zawierać określenie: „Spółdzielnia administracyjno-mieszkaniowa".

§ 9. Statut spółdzielni powinien być oparty na statucie wzorowym opracowanym przez Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik.
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

226.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 2 marca 1946 r.

o obowiązku zgłaszania zachorowań na grypę.

(Przedruk z Dz.U.R.P. Nr 9, poz. 69, z dnia 29 marca 1946 r.)

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 198) zarządzam, co następuje:

§ 1. Obowiązek zgłaszania przypadków zachorowań lub śmierci na choroby zakaźne przewidziany w art. 1 i 2 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 198) rozciąga się również na przypadki zachorowań lub śmierci na grypę.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: Franciszek Litwin

227.
ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 lutego 1946 r.

w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych, delegacjach i przeniesieniach poza granicami kraju.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 23, poz. 38 z dnia 8 marca 1946 r.)

Na podstawie § 57 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 228) na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych oraz Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego zarządzam, co następuje:

§ 1.

Przy podróżach służbowych, delegacjach i przeniesieniach poza granicami kraju przysługują funkcjonariuszom państwowym, wymienionym w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 228), diety ustalone w § 2.

§ 2.

1) Diety wynoszą dziennie dla:

Strefy		Grupy uposażenia		
		I—III	IV—VII	VIII—XII
1. Austria, Czechosłowacja, Dania, Rumunia, Szwecja, Węgry, Związek Socjalistycznych Republik Rad	dolarów amerykańskich	7	5	4
2. Anglia	funtów ang	3½	3	2½
Pozostałe kraje europejskie	dolarów am.	10	8	7
3. Kraje pozaeuropejskie	dolarów ameryk.	18	15	12

2) Sędziom i Prokuratorom, pobierającym uposażenie według grupy I i II, przysługują diety w wysokości ustalonej w punkcie 1) niniejszego paragrafu dla funkcjonariuszów państwowych I—III grupy uposażenia, sędziom zaś i prokuratorom, pobierającym uposażenie według grupy III i IV, — diety w wysokości ustalonej w punkcie 1) niniejszego paragrafu dla funkcjonariuszów państwowych IV—VII grupy uposażenia.

3) Przepis punktu 2 § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228) stosuje się odpowiednio.

4) Diety płatne są według uznania przełożonej władzy w walutach oznaczonych w paragrafie niniejszym lub w walutach krajów objętych podróżą według kursu ustalonego ostatnio przed rozpoczęciem podróży uchwałą Komisji Dewizowej w Ministerstwie Skarbu. Przy podróżach dłużej trwających oraz delegacjach obliczenie następuje według kursu z ostatniego dnia miesiąca, poprzedzającego wypłatę.

§ 3.

1) Gdy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, ustala się diety w wysokości 150% diet dla grup uposażenia I—VII.

2) O tym, czy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, decyduje w każdym poszczególnym przypadku Minister Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych oraz Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

§ 4.

Przy podróżach służbowych odbywanych w charakterze kuriera dyplomatycznego przysługują diety przewidziane dla funkcjonariuszów państwowych VIII—XII grupy uposażenia.

W razie równoczesnego odbywania podróży służbowej oraz podróży w charakterze kuriera dyplomatycznego przysługują diety, przywiązane do posiadanej grupy uposażenia według § 2 niniejszego zarządzenia.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski.

228.

ZARZĄDZENIE

NACZELNIKA OKRĘGU ADMINISTRACJI MIAR w Katowicach

z dnia 11 maja 1946 r.

w sprawie publicznych zbiórek legalizacyjnych w roku 1946 w powiatach: katowickim, bielskim, cieszyńskim, bytomskim, tarnogórskim i zawierciańskim.

Na mocy art. 20 Dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. 1928 r. Nr 72, poz. 661) i art. 10 Statutu Urzędów Miar (Dz. U. R. P. 1919 r. Nr 74, poz. 429) oraz w myśl art. 12 powołanego Dekretu, zarządzam w roku 1946 publiczne zbiórki legalizacyjne w powiatach: katowickim, bielskim, cieszyńskim, bytomskim, tarnogórskim i zawierciańskim w celu następczej legalizacji narzędzi mierniczych według następującego planu:

I w powiecie katowickim:

1. w Mysłowicach od dnia 13 maja do dnia 24 maja włącznie dla gmin: Mysłowice i Brzezinka.
2. w Szopienicach od dnia 27 maja do dnia 14 czerwca włącznie dla gmin: Szopienice, Janów i Mała-Dąbrówka.
3. w Wełnowcu od dnia 17 czerwca do dnia 22 czerwca włącznie dla gminy Wełnowiec.
4. w Siemianowicach od dnia 25 czerwca do dnia 12 lipca włącznie dla gminy Siemianowice.
5. w Michałkowicach od dnia 16 lipca do dnia 20 lipca włącznie dla gmin: Michałkowice, Bańgów i Przełajka.
6. w Łagiewnikach Śl. od dnia 24 lipca do dnia 27 lipca włącznie dla gminy Łagiewniki.
7. w Świętochłowicach od dnia 30 lipca do dnia 8 sierpnia włącznie dla gminy Świętochłowice.
8. w Lipinach od dnia 10 sierpnia do dnia 20 sierpnia włącznie dla gmin: Lipiny i Chropaczów.
9. w Orzegowie od dnia 22 sierpnia do dnia 26 sierpnia włącznie dla gmin: Orzegów i Godula.
10. w Rudzie od dnia 28 sierpnia do dnia 31 sierpnia włącznie dla gminy Ruda.
11. w Kończycach od dnia 3 września do dnia 6 września włącznie dla gmin: Kończyce, Pawłów i Makoszowy.
12. w Bielszowicach od dnia 10 września do dnia 11 września włącznie dla gminy Bielszowice.
13. w Nowej Wsi od dnia 13 września do dnia 20 września włącznie dla gminy Nowa Wieś.
14. w Nowym Bytomiu od dnia 24 września do dnia 26 września włącznie dla gminy Nowy Bytom.
15. w Kochłowicach od dnia 28 września do dnia 4 października włącznie dla gmin: Kochłowice, Bykowina i Panewnik.
16. w Piotrowicach od dnia 8 października do dnia 12 października włącznie dla gminy Piotrowice.

II w powiecie bielskim:

1. w Dziedzicach od dnia 1 lipca do dnia 8 lipca włącznie dla gmin: Dziedzice i Zabrzeg.
2. w Jaworzu od dnia 10 lipca do dnia 16 lipca włącznie dla gmin: Jaworze i Międzyrzecze.
3. w Chybiu od dnia 18 lipca do dnia 26 lipca włącznie dla gmin: Chybie, Strumień i Rudzica.

III w powiecie cieszyńskim:

1. w Zebrzydowicach od dnia 29 lipca do dnia 31 lipca włącznie dla gmin: Zebrzydowice, Kończyce Małe, Marklowice i Pruchna.
2. w Dębowicach od dnia 2 sierpnia do dnia 5 sierpnia włącznie dla gmin: Dębowice, Iskrzyczyn, Kostkowice, Simoradz i Kończyce Wielkie.
3. w Goleszowie od dnia 7 sierpnia do dnia 12 sierpnia włącznie dla gmin: Goleszów, Bażanowice, Cisownica, Godziszów, Kozakowice Dolne, Kozakowice Górne, Ogrodzona, Łączka i Krasna.
4. w Wiśle od dnia 14 sierpnia do dnia 19 sierpnia włącznie dla gmin: Wisła, Istebna, Jaworzynka i Koniaków.
5. w Ustroniu od dnia 21 sierpnia do dnia 23 sierpnia włącznie dla gmin: Ustroń, Hermanice i Lipowiec.
6. w Skoczowie od dnia 26 sierpnia do dnia 3 września włącznie dla gmin: Bładnice, Harbutowice, Kiczyce, Kowale, Międzyświec, Nierodzim, Pierściec, Wilamowice, Wiślica, Kisielów, Skoczów, Górki Wielkie, Górki Małe, Pogórz, Brenna i Ochaby.

IV w powiecie bytomskim:

1. w Zbrosławicach od dnia 14 maja do dnia 15 maja włącznie dla gmin: Zbrosławice i Miedary.
2. w Wieszowie od dnia 20 maja do dnia 21 maja włącznie dla gminy Wieszowa.
3. w Stolarzowicach od dnia 27 maja do dnia 28 maja włącznie dla gminy Stolarzowice.
4. w Rokitnicy od dnia 3 czerwca do dnia 4 czerwca włącznie dla gminy Rokitnica.
5. w Miechowicach od dnia 11 czerwca do dnia 14 czerwca włącznie dla gminy Miechowice.
6. w Mikulczycach od dnia 17 czerwca do dnia 19 czerwca włącznie dla gminy Mikulczyce.
7. w Bobrku-Karbie od dnia 24 czerwca do dnia 26 czerwca dla gminy Bobrek-Karb.
8. w Szombierkach od dnia 1 lipca do dnia 2 lipca włącznie dla gminy Szombierki.

V. w powiecie tarnogórskim:

1. w Dąbrówce Wielkiej od dnia 8 lipca do dnia 10 lipca włącznie dla gminy Dąbrówka Wielka.
2. w Brzozowicach-Kamieniu od dnia 16 lipca do dnia 17 lipca włącznie dla gminy Brzozowice-Kamień.
3. w Brzezinach Śląskich od dnia 23 lipca do dnia 24 lipca włącznie dla gminy Brzeziny Śląskie.
4. w Piekarach Śląskich od dnia 29 lipca do dnia 8 sierpnia włącznie dla gminy Piekary Śląskie.
5. w Świerklańcu od dnia 13 sierpnia do dnia 14 sierpnia włącznie dla gminy Świerklaniec, Kozłowa Góra i Orzech.
6. w Radzionkowie od dnia 19 sierpnia do dnia 21 sierpnia włącznie dla gminy Radzionków.
7. w Bobrownikach od dnia 26 sierpnia do dnia 27 sierpnia włącznie dla gminy Bobrowniki.
8. w Tarnowskich Górach od dnia 2 września do dnia 7 września włącznie dla gminy Tarnowskie Góry i Tarnowice Stare.
9. w Strzybnicy od dnia 10 września do dnia 11 września włacznie dla gmin: Strzybnica i Boruszowice.
10. w Miasteczku od dnia 13 września do dnia 14 września włącznie dla gminy Miasteczko.

VI. w powiecie zawierciańskim:

1. w Żarkach od dnia 4 czerwca do dnia 7 czerwca włącznie dla gmin: Żarki i Niegowa.
2. w Poraju od dnia 11 czerwca do dnia 12 czerwca włącznie dla gmin: Poraj i Rudnik Wielki.
3. w Koziegłowach od dnia 14 czerwca do dnia 17 czerwca włącznie dla gmin: Koziegłowy, Pińczyce i Koziegłówki.
4. w Myszkowie od dnia 19 czerwca do dnia 24 czerwca włącznie dla gmin: Myszków i Mrzygłód.
5. w Siewierzu od dnia 26 czerwca do dnia 28 czerwca włącznie dla gmin: Siewierz i Mierzęcice.
6. w Porębie od dnia 2 lipca do dnia 3 lipca włącznie dla gminy Poręba Mrzygłódzka.
7. w Zawierciu od dnia 5 lipca do dnia 27 lipca włącznie dla gmin: Zawiercie, Kromołów i Włodowice.
8. w Łazach od dnia 30 lipca do dnia 2 sierpnia włącznie dla gminy Rokitno-Szlacheckie.

W myśl art. 20 Dekretu o miarach zarządy gminne winny:

1. ogłosić o czasie i miejscu, w których ma się odbywać zbiórka legalizacyjna dla danej gminy,
2. dostarczyć dla czynności urzędowych bezpłatnie odpowiednie pomieszczenia,
3. okazywać wszelką pomoc i współdziałanie urzędnikom legalizacyjnym przy pełnieniu przez nich czynności na terytorium gminy.

Winni stosowania lub przechowywania w obrocie publicznym narzędzi mierniczych nielegalizowanych, nielegalnych i nierzetelnych będą karani w myśl art. 23 Dekretu o miarach grzywną do 10.000 zł i aresztem do 6 tygodni lub jedną z tych kar.

OUM5 Nr 46.1642.1

Naczelnik Okręgu Administracji Miar:
p. o. S. Dawidowicz.

229.

OKÓLNIK Nr 9
MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
z dnia 16 lutego 1946 r.
w sprawie publicznych przedsięwzięć rozrywkowych — udzielanie pozwoleń i nadzór.

Do Ob. Ob. Wojewodów, Prezydentów miast Warszawy i Łodzi.

Dekret PKWN z dnia 15 września 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 25) przekazał do zakresu działania Resortu (obecnie Ministerstwa) Kultury i Sztuki m. in. pieczę nad twórczością i sztuką w dziedzinie teatru, muzyki i innych widowisk rozrywkowych.

Chcąc usunąć wątpliwości, jakie powstają przy zestawianiu tekstu dekretu z przepisami prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych z dnia 27 października 1933 r. w porozumieniu z Min. Kultury i Sztuki oraz oświaty, wyjaśniam co następuje:

Ministerstwo Kultury i Sztuki jest zainteresowane w wykonaniu nadzoru nad teatrami i innymi publicznymi przedsięwzięciami rozrywkowymi z punktu widzenia ich poziomu artystycznego. Z tego tytułu Min. Kultury i Sztuki, bądź podległe mu organa, będą współdziałały również przy udzielaniu pozwoleń na niektóre przedsięwzięcia (teatry, koncerty, cyrki) w zakresie zastrzeżonym uprzednio b. Ministerstwu Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. w przepisach prawnych (art. 6 i 8 prawa o publ. przedsięwzięciach rozrywkowych), ponadto zaś w wypadkach ustalonych w drodze porozumienia między ministerstwami. Wypadki te wymienione są w dalszym ciągu okólnika.

Właściwość Ministerstwa Administracji Publicznej i urzędów mu podległych, dotycząca udzielania pozwoleń i sprawowania nadzoru nad przedsięwzięciami rozrywkowymi w dziedzinie bezpieczeństwa osób i budynków i porządku publicznego, nie ulega żadnym zmianom i jest określona w następujących przepisach:

1) Prawie o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 632),

2) w rozp. Min. Spraw Wewn. z dnia 28 grudnia 1933 r. wykonaniu prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 801),

3) w rozp. Min. Spraw Wewn. z dnia 19 czerwca 1934 r. w sprawie zmiany rozporządzenia o wykonaniu prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 497),

4) w rozp. Min. Spr. Wewn. z dnia 28 grudnia 1933 r. wydanym w porozumieniu z Min. W. R. i O. P. o przedsięwzięciach teatralnych (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 802).

O ile idzie o zakres właściwości poszczególnych władz, powołanych do udzielania pozwoleń na publiczne przedsięwzięcia rozrywkowe, sprawa przedstawia się następująco:

I. Do Ministerstwa Administracji Publicznej należy udzielanie pozwoleń na:

1) teatry operowe i dramatyczne (dramat, komedia, farsa i teatr eksperymentalny) ze stałą siedzibą (art. 6 par. 2 prawa o publ. przeds. rozr. i par. 1 rozp. z dnia 28. XII. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 802),

2) objazdowe teatry operowe i dramatyczne bez względu na obszar działania teatru (art. 8 par. 2 prawa o publ. przeds. i par. 1 rozp. z dnia 28. XII. 1933 r. — Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 802),

3) inne teatry objazdowe (operetka, rewia), mające działać na obszarze całego Państwa (art. 8 pr. o publ. przeds. rozr. i rozp. z dnia 28. XII. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 802),

4) innego rodzaju przedsięwzięcie wędrowne, działające na terenie całego Państwa (art. 8 par. 1 pr. o publ. przeds. rozr.).

O udzielenie pozwolenia na przedsięwzięcie, mające działać na terenie całego Państwa, mogą ubiegać się w zasadzie tylko osoby, które prowadziły już takie przedsięwzięcie conajmniej w ciągu roku na obszarze 3 województw (part. 6 rozp. z dnia 28. XII. 1933 r.).

Przed spełnieniem tego warunku zainteresowany może prowadzić przedsięwzięcie na obszarze kilku województw po uzyskaniu pozwoleń właściwych wojewodów.

Pozwolenia na teatry, koncerty i cyrki wydawać będzie Ministerstwo w porozumieniu z Min. Kultury i Sztuki (teatry operowe oraz dramat, komedia, farsa i teatr eksperymentalny wzgl., po zasięgnięciu opinii tego Ministerstwa, inne teatry np.: operetka, rewia, koncerty, cyrki).

II. Wojewódzkie władze administracji ogólnej wydają pozwolenia na:

1) teatry, niezastrzeżone Ministerstwu (operetkę i rewię — par. 1 rozp. z dnia 28. XII. 1933 r. — Dz. U. R. P. Nr 103 poz. 802) zarówno posiadające stałą siedzibę, jak i działające objazdowo na terenie województwa,

2) wszelkie inne przedsięwzięcia ze stałą siedzibą (art. 6 par. 1 pr. o publ. przeds. rozr.), o ile nie zostały przekazane właściwości powiatowych władz administracji ogólnej, o czym mowa niżej,

3) inne przedsięwzięcia wędrowne, działające na obszarze większym niż jeden powiat (art. 8 prawa o publ. przeds. rozr.).

Przed udzieleniem pozwolenia na teatr (operetka, rewia) lub przedsięwzięcie koncertowe, bądź cyrkowe, właściwy oddział Urzędu Wojewódzkiego winien każdorazowo uzgodnić sprawę z Wydziałem Kultury i Sztuki tego urzędu.

III. Wreszcie do powiatowych władz administracji ogólnej należy udzielanie pozwoleń na:

1) dorywcze przedstawienia teatralne i wszelkie przedsięwzięcia dorywcze bez względu na ich charakter, o ile prowadzone są poza lokalami. Tu wypada nadmienić, że dorywcze przedsięwzięcia rozrywkowe w lokalach poza przedstawieniami teatralnymi są w ogóle wolne od obowiązku uzyskiwania pozwoleń; wystarczające jest zgłoszenie ich powiatowej władzy administracji ogólnej na trzy dni przed dniem produkcji, jednakże władza ta ma możność w określonych warunkach zakazania przedsięwzięcia (art. 10 prawa o publ. przeds. rozr. i par. 1 i 2 rozp. z dnia 28. XII. 1933 r. — Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 801),

2) przedsięwzięcia wędrowne, działające na obszarze powiatu, z wyjątkiem teatralnych (art. 8 pr. o publ. przeds. rozr.),

3) następujące przedsięwzięcia ze stałą siedzibą (par. 11 rozp. z dnia 28. XII. 1933 r. — Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 801 w brzmieniu ustalonym rozp. z dnia 19. VI. 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr 56 poz. 497):

a) przedsięwzięcia w lokalach gastronomicznych, z wyjątkiem produkcji widowiskowych,

b) automaty rozrywkowe i głośniki, ustawiane w miejscach publicznych,

c) przedsięwzięcia o charakterze sportowym, przeznaczone do użytku publicznego, jak korty tenisowe, pływalnie, ślizgawki, hippodromy, welodromy, strzelnice,

d) przedsięwzięcia sportowe, mające cechy widowiska publicznego, organizowane przez amatorskie stowarzyszenia sportowe na boiskach, w lokalach lub na terenach tych stowarzyszeń,

e) przedsięwzięcia o charakterze zabaw ludowych, jak sale tańca, huśtawki, karuzele, kołobiegi, siłomierze, strzelnice z wiatrówek, kręgielnic, bilardziki, pokazy magiczne, gry zręcznościowe, pokazy figur woskowych i osobliwości (panoptica), panoramy, pokazy widoków lub ciał niebieskich za pomocą lunet, o ile przedsięwzięcia te nie stanowią całości, nadającej im cechy lunaparku,

f) przedsięwzięcia koncertów w parkach, ogrodach i skwerach.

Przed udzieleniem pozwolenia na dorywcze przedsięwzięcie teatralne bądź koncertowe, sprawa winna być również uzgodniona każdorazowo pomiędzy odpowiednimi referatami powiatowych władz administracji ogólnej z zakresu działania Min. Administracji Publicznej i Min. Kultury i Sztuki.

Minister:
(—) Dr. Wł. Kiernik

230.

MINISTERSTWO OŚWIATY

Nr. II. Śr. 1996/45 Warszawa, dnia 14 marca 1946 r.

PISMO OKÓLNE.

w sprawie udziału młodzieży szkolnej w obchodach i uroczystościach.

Obserwacja dzisiejszego życia szkolnego wykazuje, że systematyczność zajęć szkolnych i normalna, codzienna praca szkół i przedszkoli cierpi na częstym odrywaniu młodzieży od jej zwykłych czynności celem wzięcia udziału w różnego rodzaju obchodach, uroczystościach lub t. p., bardzo często — bez istotnej potrzeby, a jedynie tylko — celem uświetnienia danej uroczystości.

Branie przez młodzież udziału w niektórych obchodach i uroczystościach może mieć duże znaczenie dla jej podniesienia naukowego i wychowawczego, o ile te imprezy stoją na odpowiednim poziomie; nie mniej jednakże, gdy tych obchodów jest zbyt dużo, nie przedstawiają one istotnej wartości dla młodzieży, gdyż zabierają jej czas, który powinna zużyć na naukę oraz narażają dzieci i młodzież na zbyt wielkie zmęczenie, co przy dzisiejszym złym stanie zdrowia i rozwoju dzieci przynosi im jawną szkodę. Sprawa ta jest szczególnie ważna dzisiaj, gdy młodzież w różnych klasach ma poważne braki naukowe.

Wobec tego zarządzam, co następuje:

1) Upoważniam Kuratorów Okręgów Szkolnych i Inspektorów Szkolnych do wydawania zezwoleń na branie przez młodzież szkolną i dzieci przedszkoli udziału w obchodach, uroczystościach lub t. p. Bez takiego zezwolenia dzieci i młodzież szkolna nie mogą brać udziału w publicznych wystąpieniach.

2) W każdym wypadku wydania zezwolenia, należy brać pod uwagę celowość wzięcia przez młodzież i dzieci udziału w danej uroczystości, jej poziom oraz wartość wychowawczą danej imprezy.

3) Liczbę takich zezwoleń należy ograniczyć do kilku w roku i to do uroczystości najważniejszych.

4) Zechce Kuratorium zawiadomić o powyższym podległe sobie urzędy i zakłady szkolne.

Minister:
(—) Wycech.

231.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr. Sm. I. 1/7/46 Katowice, dnia 15 kwietnia 1946 r.

OKÓLNIK Nr 353/46.

w sprawie podatku reprezentacyjnego dla przełożonych gmin.

Ob. Ob. Przewodniczący Wydz. Powiatowych i Prezydenci miast.

Do Urzędu Wojewódzkiego napływają uchwały terenowych rad narodowych, którymi przyznaje się przełożonym gmin (prezydentom, wiceprezydentom i burmistrzom) osobisty dodatek reprezentacyjny w wysokości, przekraczającej w znacznym stopniu normy, ustalone dla tego dodatku w § 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażeń członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. nr. 118, poz. 1073) w brzmieniu ustawy z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. nr. 33, poz. 345). Uchwały takie nie mogą być zatwierdzone z powodu braku podstaw prawnych.

W związku z tym wyjaśniam ponownie, że w myśl wymienionych przepisów prezydenci miast i burmistrzowie mogą pobierać dodatek reprezentacyjny w wysokości, nie przekraczającej:

w gminach miejskich do	15.000	mieszkańców	— 15%
„ „ „ ponad	15.000 do 50.000	„	— 20%
„ „ „ „	50.000	„	— 30%

uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem wojennym i dodatkiem rodzinnym.

W miastach liczących ponad 100.000 mieszkańców, mogą także wiceprezydenci otrzymać dodatek reprezentacyjny w wysokości 15% uposażenia, podanego poprzednio.

Wójtowie w gminach wiejskich, liczących ponad 10.000 mieszkańców mogą również pobierać dodatek reprezentacyjny w wysokości wyżej ustalonej.

Przy ustaleniu dodatku reprezentacyjnego miarodajna jest liczba mieszkańców, wykazana według ewidencji ruchu ludności.

Niezależnie od pobierania przez przełożonych gmin powyższych dodatków reprezentacyjnych mogą związki samorządowe wstawić do budżetu w wydatkach rzeczowych działu I pewne kredyty na wydatki reprezentacyjne zgodnie z przepisami § 15 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. w sprawie sporządzania i ustalania budżetów związków komunalnych (Dz. U. R. P. z roku 1933, Nr 11, poz. 71). Zużycie tego kredytu musi być jednak poparte dowodami pisemnymi, stanowiącymi podstawę do wystawiania asygnacji rozchodowej.

Okólnik niniejszy obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1946 r. w miejsce pktu V. mego okólnika nr 243/45 z dnia 13. X. 1945 r. nr. Sm. I. 9/5.

Wojewoda:
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

232.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr. Wojsk. IV. — 1/4/1/46

Katowice, dnia 6 kwietnia 1946 r

PISMO OKÓLNE

Wytyczne dla władz administracji ogólnej w akcji PW i WF.

Ob. Ob. Starostowie powiatowi — wszyscy,
Ob. Ob. Prezydenci miast wydz.: Bytom, Chorzów, Gliwice, Katowice, Opole, Sosnowiec i Zabrze.

Dekretem z dnia 16 stycznia 1946 r. został utworzony przy Ministerstwie Obrony Narodowej Państwowy Urząd Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego, dla kierownictwa pracami, dotyczącymi powszechnego obowiązku wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego (Dz. U. R. P. Nr 3/46 poz. 25).

Art. 15 tego dekretu zapowiada wydanie rozporządzenia wykonawczego, normującego szczegółowo przyszłą organizację i zakres działania Państwowego Urzędu WF i PW.

Prócz Urzędu, zostaną również utworzone: Państwowe, Wojewódzkie i Powiatowe Rady WF i PW, jako organ opiniodawczy, dbający o wykonanie wytycznych, uchwalonych przez właściwe czynniki, w sprawach związanych z wychowaniem fizycznym i przysposobieniem wojskowym.

Rady takie (powiatowe) znane pod nazwą Powiatowych Komitetów WF i PW istnieją już zresztą w całym szeregu powiatów tut. Województwa i aczkolwiek nie zatwierdzone oficjalnie, spełniają ważną rolę w akcji propagowania zakorzenionego w naszym społeczeństwie pędu w kierunku PW i WF.

Wychodząc z założenia, że o przyszłości odrodzonej Rzeczypospolitej stanowić będzie zdrowy fizycznie i moralnie ogół obywateli, a przede wszystkim dorastającej obecnie młodzieży, biorąc pod uwagę specyficzne warunki istniejące na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego powiększonego o odzyskany Śląsk Opolski, uważam za konieczne wszechstronne popieranie przez władze administracyjne poczynań społeczeństwa, organizacyj społecznych i partyj politycznych, w kierunku spopularyzowania i postawienia na właściwym poziomie akcji PW i WF.

W związku z powyższym nakładam na Ob. Ob. Starostów (Prezydentów Miast) obowiązek osobistego zajęcia się ugruntowaniem akcji WF i PW na terenie administrowanego przez Siebie powiatu (miasta) i zapewnienie jej potrzebnych do tej działalności podstaw materialnych.

W szczególności zarządzam:

1) bezpośrednie nawiązanie kontaktu z terytorialnie właściwymi Referentami WF i PW przy R. K. U. celem ustalenia planu działania na najbliższy okres,

2) powołanie do życia tam wszędzie, gdzie to dotychczas nie istnieje — powiatowych Rad WF i PW względnie reorganizację istniejących Powiatowych (Miejskich) Komitetów WF i PW i przemianowanie ich według obowiązującego dekretu na Powiatowe Rady WF i PW,
3) zapewnienie akcji WF i PW odpowiednich kredytów do czasu, kiedy sprawa finansowania tej organizacji nie zostanie przejęta przez Państwo.

Równocześnie wyjaśniam, że akcję PW i WF prowadzą zasadniczo organy WF i PW (Państwowe, Wojewódzkie i Powiatowe Urzędy WF i PW), których skład normuje art. 13 pkt. 4 cytowanego na wstępie dekretu.

Ob. Ob. Starostowie (Prezydenci miast) zechcą udzielić im swej pomocy w zakresie rozporządzalnych środków.

Dla zapewnienia potrzebnych akcji PW i WF podstaw, koniecznym jest wciągnięcie do współpracy związków komunalnych, których zadaniem będzie między innymi:
a) dostarczenie placów na boiska sportowe i strzelnice oraz ich urządzenia,
b) dostarczenie odpowiednich lokali dla Rad WF i PW,
c) zorganizowanie opieki lekarskiej,
d) subwencjonowanie akcji PW i WF na terenie danego związku komunalnego itp.

Prócz związków komunalnych, w skład powiatowych Rad WF i PW należy powołać czynnik obywatelski w osobach przedstawicieli powiatowych Rad narodowych, a dalej dowódców miejscowych jednostek wojskowych, przedstawicieli szkolnictwa, zdrowia, pracy i opieki społecznej, organizacji społeczno-politycznych, związków zawodowych, organizacji młodzieżowych i związków sportowych.

Ob. Ob. Starostowie (Prezydenci miast) wchodzą oczywiście również w skład powiatowych (miejskich) rad WF i PW z urzędu, jako przedstawiciele Rządu i gospodarze powiatów (miast).

Prócz wymienionych osób, do Powiatowych (Miejskich) Rad WF i PW wchodzą kierownik powiatowego (miejskiego) urzędu WF i PW oraz jego zastępca.

Do czasu wydania przez Państwowy Urząd WF i PW szczegółowych regulaminów normujących działalność Powiatowych (Miejskich) Rad WF i PW, należy stosować niżej podane wytyczne tymczasowe:

A. Zasadniczy kierunek pracy nadaje ogólne zebranie Rady, zadaniem której jest:
a) uchwalanie ogólnego planu działania na rok bieżący i lata przyszłe,
b) uchwalanie preliminarza budżetowego i planu jego realizacji,
c) uchwalanie — wrazie potrzeby — zmian w planie realizacji budżetu,
d) utrzymywanie stałego i ścisłego kontaktu z kierownikami Pow. Urzędu WF i PW w celach opiniodawczych i doradczych.

B. Organem wykonawczym Powiatowej Rady WF i PW jest Prezydium o składzie:
1) Przewodniczącego i
2) dwóch do trzech członków Rady.

Do zadań Prezydium należy:
a) rozpatrywanie i załatwianie spraw bieżących mniejszej wagi, oraz niecierpiących zwłoki,
b) prowadzenie korespondencji Rady,
c) układanie porządku dziennego ogólnych zebrań Rady,
d) reprezentowanie Rady na zewnątrz.

Prócz Rad Powiatowych WF i PW dekret przewiduje utworzenie Powiatowych Urzędów WF i PW.

Do zakresu działania tych Urzędów, jako organów fachowo-wykonawczych, należeć będzie kierowanie na podległych im obszarach sprawami związanymi z WF i PW.

Personel fachowy, opłacany z kredytów państwowych wyznaczy Dyrektor, znajdującego się obecnie w stadium organizacji Wojewódzkiego Urzędu WF i PW.

Podając powyższe do wiadomości, proszę Obyw. Starostę (Prezydenta) o natychmiastowe przystąpienie do realizacji niniejszego zarządzenia.

O wyniku zechcą Obyw. Starostowie (Prezydenci) powiadomić mnie w terminie *do dnia 1 maja b. r.* podając równocześnie imienny skład Powiatowej (Miejskiej) Rady WF i PW, funkcję w radzie i przynależność partyjną.

W o j e w o d a :
(—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda.

233.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Og/Spec. 81/1/46

Katowice, 4 maja 1946 r.

PISMO OKÓLNE.

w sprawie pożarów lasów.

Zdarzające się coraz częściej pożary lasów, których przyczyną może być zarówno karygodna nieostrożność ludności jak też i zbrodnicza działalność antypaństwowych elementów domagają się wydania zarządzeń zapobiegawczych oraz zastosowania energicznej i szybkiej akcji w przypadkach wybuchu pożaru.

W związku z tym zarządam co następuje:
1) Ob. Ob. Starostowie po porozumieniu się z właściwymi terytorialnie kierownikami nadleśnictw państwowych wydadzą zakaz wstępu do lasów osobom nieupoważnionym do tego z tytułu zatrudnienia w służbie lub pracy leśnej. Osoby, które zmuszone są używać dróg leśnych, jako krótszych połączeń z miejscem pracy lub z miejscem zamieszkania, powinny zaopatrzyć się w odpowiednie zaświadczenia, które wydawać będą sołtysi gromady pod osobistą odpowiedzialnością. Zakaz wstępu nie odnosi się do lasów podmiejskich, które stosownie do przyjętego zwyczaju służą za miejsca wypoczynkowe dla ludności miejskiej. Przy wejściach do tych lasów należy ustawić tablice ostrzegawcze o zakazie rozniecania ognisk, palenia tytoniu, rzucania płonących zapałek itp. — zgodnie z zarządzeniem porządkowym Wojewody, z dnia 29 marca 1946 r. o ochronie lasów od pożarów (Dziennik Urzędowy Śląsko-Dąbrowski Nr 12).
   O zakazie wstępu do lasów należy powiadomić ludność powiatu zapomocą publicznych obwieszczeń z zaznaczeniem, że władze bezpieczeństwa publicznego, organa Milicji Obywatelskiej i Wojska otrzymały polecenie zatrzymywania osób wałęsających się bez celu po lasach, a do ukrywających się — strzelać. Do pilnowania bezpieczeństwa lasów przed pożarami należy w szczególności zobowiązać miejskie straże obywatelskie.
2) W wypadkach wybuchu pożarów leśnych, wójtowie i sołtysi zobowiązani są zorganizować natychmiastową akcję ratowniczą, powołując do niej mieszkańców gromad. W danym razie sołtysi powinni także przy pomocy wszystkich gospodarzy gromadzkich zorganizować potrzebne zaopatrzenie oddziałów ratowniczych w prowiant na czas akcji przeciwpożarowej.

Zarządzenie powyższe należy wydać niezwłocznie.

W o j e w o d a :
(—) Gen. Dyw. A. Zawadzki.

234.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Przemysłowy
L. dz. Prz/Adm. 229/46 Katowice, dnia 15 marca 1946 r.

w sprawie utworzenia Departamentu Przemysłu Budowlanego w Min. Odbudowy.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Grodzcy,
Ob. Ob. Prezydenci miast: w Bielsku, Chorzowie, Dąbrowie Górniczej, Gliwicach, Katowicach, Nysie, Opolu, Raciborzu i Tarnowskich Górach.
Referaty Przemysłowe.

Ministerstwo Odbudowy pismem z dnia 6 lutego br., L. dz. 27/46 — 2886/46 zawiadomiło, że utworzyło nowy Departament IV Przemysłu Budowlanego, mający na celu zorganizowanie całego przemysłu materiałów budowlanych zgodnie z potrzebami odbudowy kraju — tak fabryk państwowych, podległych częściowo Ministerstwu Przemysłu, jak i wytwórni społecznych i prywat-

nych. Nowy Departament objął również opiekę nad przedsiębiorstwami budowlanymi i rzemiosłem budowlanym, aby przy akcji odbudowy zapewnić należyty współudział tej gałęzi przemysłu.

W związku z powyższym Ministerstwo Odbudowy prosi wszystkie urzędy i instytucje, mające styczność z przemysłem budowlanym o nawiązanie bezpośredniego kontaktu z Departamentem IV, aby prace jego, a w szczególności planowanie rozbudowy wytwórczości materiałów budowlanych uzgodnić z potrzebami całego naszego budownictwa.

Wydział Przemysłowy podaje powyższe do wiadomości i stosowania się.

Za Wojewodę:
I. Z-ca Naczeln. Wydz. Przemysłow. (—) Inż. H. Łapiński

235.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
Departament Wyznaniowy
L. dz. V. 14486/45 Warszawa, dnia 18 lutego 1946 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie: Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego — uznanie.

Do Obywateli Wojewodów (wszystkich)

Ministerstwo Administracji Publicznej uznało reskryptem z dnia 1. II 1946 r. L. dz. V. 14486/45 Polski Narodowy Kościół Katolicki za publiczno-prawny związek religijny. Stosunek Państwa do tego Kościoła zostanie ustalony w drodze osobnej ustawy.

Równocześnie Ministerstwo Administracji Publicznej przyjęło do zatwierdzającej wiadomości skład Rady Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego w osobach: ks. Józef Kolek przewodniczący, Mieczysław Rogalski — wiceprzewodniczący, ks. Franciszek Koc, skarbnik, ks. Edward Narbutt-Narbuttowicz — sekretarz, ks. Jerzy Czerwiński, ks. Walerian Kierzkowski, Helena Szeleścina-Morawska, Stanisław Wicher — członkowie Rady.

(—) Mgr. Jarosław Domiańczuk, Dyrektor Departamentu

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski
Wydział Społeczno-Polityczny
Nr SP. III. 84a/1/46 Katowice, dnia 21 marca 1946 r.

w sprawie: Polski Narodowy Kościół Katolicki — uznanie.

Ob. Ob. Starostom Powiatowym, Grodzkim (wszystkim)

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski przesyła do wiadomości i wykorzystania.

Za Wojewodę:
(—) Dr Małodobry, wz. Naczelnika Wydziału.

236.

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Dróg Kołowych
Nr IX—1—31/3/46. Warszawa dnia 5 marca 1946 r.

PISMO OKÓLNE

o zadrzewianiu dróg państwowych

Do Urzędów Wojewódzkich
Wydziałów Komunikacyjnych

W związku ze zbliżającą się porą sadzenia drzew podaje się w załączeniu celem stosowania, wyjątki z instrukcji o zadrzewianiu dróg publicznych, zatwierdzonej przez Ministra Komunikacji z dnia 5 marca 1946 r.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 5. marca 1946 r. w przedmiocie zadrzewiania dróg publicznych wraz z instrukcją oraz zestawieniem doboru drzew dla zadrzewień ukaże się w jednym z najbliższych numerów „Monitora Polskiego".

Ponadto dla ułatwienia zapoznania się z postanowieniami nowej instrukcji organów administracji drogowej, pozostaje w opracowaniu Ministerstwa Komunikacji broszura, zawierająca wyżej powołane rozporządzenie wraz z odpowiednim omówieniem i rysunkami.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) Inż. Al. Gajowicz.

Załącznik do Nr IX—1—31/3/46.

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Dróg Kołowych

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1.

Celem sadzenia drzew przydrożnych jest kultywowanie piękna w budownictwie drogowym. Posadzone drzewa powinny harmonizować z szatą roślinną danego krajobrazu i stanowić jego ozdobę.

§ 2.

W zadrzewieniu dróg unikać należy szablonów. Rozwiązywanie zagadnień zadrzewnienia poszczególnych dróg lub poszczególnych jej odcinków powinno być powierzane specjalistom.

§ 3.

Zarządy dróg publicznych, obowiązane do obsadzania dróg drzewami, powinny ułożyć program stopniowego zadrzewiania wszystkich dróg, a w szczególności: powiatowe zarządy drogowe — dla dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych, zarządy gmin miejskich i wiejskich — dla dróg gminnych.

§ 4.

Programy zadrzewienia dróg powinny wykazywać:
1) istniejący stan zadrzewienia dróg;
2) projekt zadrzewienia dróg;
3) projekt utrzymania posadzonych drzew.

§ 5.

Projekty zadrzewienia dróg powinny być zatwierdzane:
1) przez wydziały komunikacyjne urzędów wojewódzkich dla dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych,
2) przez powiatowe zarządy drogowe dla dróg gminnych,
3) projekty, o których mowa w art. 1) i 2), jeżeli obejmują odcinki dróg publicznych w granicach osiedli, należy uprzednio uzgodnić z właściwymi organami władz odbudowy.

§ 6.

Powiatowe zarządy drogowe oraz zarządy gmin miejskich i wiejskich powinny porozumiewać się corocznie z przełożonymi szkół w celu urządzenia w okresach sadzenia drzew uroczystości sadzenia drzew („święt sadzenia drzew").

§ 7.

Koszty sadzenia i utrzymania drzew przydrożnych pokrywa:
1) na drogach państwowych i Wojewódzkich Skarb Państwa;
2) na drogach powiatowych samorząd powiatowy;
3) na drogach gminnych samorząd miejski i wiejski.

§ 8.

Umyślne lub z niedbalstwa uszkodzenie drzew przydrożnych, sadzonek, palików, strącanie lub zrywanie owoców będzie karane na podstawie obowiązujących przepisów.

§ 9

W razie niewykonania przez właścicieli gruntów przydrożnych obowiązków wynikających z art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 7 października 1921 o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89 poz. 656), mogą właściwe organa administracji drogowej zarządzić wykonanie tych robót na koszt odnośnych właścicieli.

Rozdział 2.

Sytuowanie drzew.

§ 10

1. Drzewa należy sadzić na drogach publicznych:
1) państwowych w odległości nie mniej niż 5.5 m od drogi;
2) wojewódzkich i powiatowych w odległ. nie mniej niż 4.5 m od drogi;
3) gminnych w odległości nie mniej niż 4.0 m od drogi.

2. Przy ustaleniu miejsca sadzenia drzew należy uwzględnić możliwość urządzenia i poszerzenia drogi i ulic w sposób przewidziany w planach zabudowy, bez

konieczności późniejszego usuwania drzew. W każdym razie należy przewidzieć możność poszerzenia korony dróg:

1) państwowych do 12 m;
2) wojewódzkich i powiatowych do 9 m;
3) gminnych do 7,5 m.

§ 11.

Odległość drzew od krawędzi korony drogi lub przeciwskarpy rowu powinna wynosić najmniej 0.5 m; odległość między drzewami w rzędach zależy od gatunku drzewa, nie powinna jednak wynosić mniej niż 15 m.

§ 12.

Jako typowe dla dróg publicznych rozróżnia się zadrzewiania rzędowe, grupowe oraz kombinacje zadrzewienia rzędowego i grupowego.

§ 13.

Grupy drzew i krzewów, składające się z pewnej ilości drzew i krzewów tego samego lub różnych gatunków, powinno się sadzić z obu stron drogi naprzemian w odległościach, zależnych od konfiguracji terenu, lecz nie mniejszych niż 50 m.

§ 14.

Odcinków dróg, które poza pasami drogowymi są obustronnie zalesione, nie należy zadrzewiać; jeżeli natomiast las biegnie tylko z jednej strony odcinka drogi, należy drugą stronę zadrzewić.

§ 15.

Drogi bez rowów w zasadzie powinno się obsadzać na granicy pasa drogowego takimi gatunkami drzew, które nie dają dużego zasięgu korzeni i nie wyjaławiają sąsiednich gruntów.

§ 16.

Dla osiągnięcia widzialności w łukach nie należy zadrzewiać pasa drogowego od wewnętrznej strony łuku; skrzyżowania drogi z innymi drogami należy zadrzewiać w odpowiedniej odległości od miejsca skrzyżowania.

§ 17.

Odcinki dróg, biegnące przez lub obok zabudowanych terenów poza granicami miast, należy w taki sposób zadrzewiać i takimi gatunkami drzew, aby nie zacieniać i nie wyjaławiać sąsiednich ogrodów warzywnych i kwiatowych.

Rozdział 3.
Dobór drzew do zadrzewienia.

§ 19.

Zależnie od rodzaju gleby sadzić należy naprzemian drzewa dekoracyjne (liściaste i iglaste) i drzewa owocowe, przy czym drzewa owocowe można sadzić jedynie przy stosowaniu zadrzewienia grupowego (np. jedno drzewo owocowe na kilkanaście sztuk drzew dekoracyjnych) i przy drogach o ruchu lokalnym (drogi gminne i niektóre drogi powiatowe).

Rozdział 5.
Utrzymanie drzew.

§ 22.

12. Gdyby stare drzewa przydrożne trzeba było usunąć, należy na 3—5 lat przedtym posadzić pomiędzy nimi, na połowie odstępów drzewa zastępcze, ale możliwie innych gatunków, np. po topolach lub wierzbach — akacje lub brzozy, po lipach — klony i tp.

13. Usuwanie całych grup (alei) drzew przydrożnych może nastąpić za zezwoleniem Ministerstwa Komunikacji co do dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych, a wojewody co do dróg gminnych. Usuwanie pojedynczych drzew uschłych, uszkodzonych lub grożących bezpieczeństwu komunikacji należy do obowiązków powiatowych zarządów drogowych, zarządów miejskich lub gminnych zależnie od kategorii dróg.

Za zgodność (—) Sawicki.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski
Wydział Komunikacyjny
Nr. Kom II-7/3/2 Katowice, dnia 27. 3. 1946 r.

w sprawie: zadrzewienie dróg państwowych.

Wszystkie Wydziały Powiatowe,
Powiatowe Zarządy Drogowe
Wydziały Techniczne
Zarządów miast wydzielonych

Przesyłając powyższe zarządzenie Ministerstwa Komunikacji do wiadomości. Urząd Wojewódzki — Wydział Komunikacyjny prosi o bezzwłoczne przystąpienie do przygotowania akcji obsadzenia dróg na r. 1946 w myśl załączonego zarządzenia oraz instrukcji.

Za Wojewodę:
(—/ Dr. Kaufman, Naczelnik Wydziału.

237.

Ministerstwo Ziem Odzyskanych
Departament Ogólno-Administracyjny
L. dz. 4254/I/954/46

Warszawa, dnia 13. marca 1946 r.

OKÓLNIK Nr 26
w sprawie wynagrodzeń pracowników przedsiębiorstw komunalnych.

Ob. Ob. Okręgowi Pełnomocnicy Rządu zechcą zwrócić uwagę poszczególnych związków samorządowych, iż postanowienia rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30. XII. 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 1073) wraz z późniejszymi zmianami nie dotyczą pracowników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach komunalnych.

Wynagrodzenie pracowników przedsiębiorstw komunalnych, do czasu jednolitego uregulowania tej sprawy, należy oprzeć na następujących zasadach:

a) pracownicy zarządów (biur) przedsiębiorstw komunalnych otrzymują wynagrodzenie według norm, przewidzianych dla pracowników samorządu terytorialnego (okólnik Min. Ziem Odzyskanych Nr 23),

b) pozostali pracownicy i personel techniczny — według taryf obowiązujących w analogicznych przedsiębiorstwach państwowych lub pod zarządem państwowym, a w braku takowych należy wynagrodzenie czasowo ustalić w oparciu o umowy zbiorowe, stosowane w lokalnych warunkach lub też zastosować zwyczaj miejscowy, przyjęty w danej gałęzi pracy.

Zgodnie z art. 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6. XII. 1932 r. o ustalaniu budżetów związków komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 11, z 1933 r., poz. 71) za przedsiębiorstwa komunalne uważać należy:

1) przedsiębiorstwa o charakterze zakładów użyteczności publicznej jako to: gazownie, tramwaje, kolejki, elektrownie, wodociągi, kanalizację, rzeźnie wraz z przedsiębiorstwami względnie urządzeniami z nimi połączonymi (targowice zwierzęce, chłodnie fabryki lodu itp.), zakłady oczyszczania ulic i wywozu śmieci,

2) przedsiębiorstwa o charakterze przemysłowo-handlowym, jako to: cegielnie, betoniarnie, kamieniołomy, tartaki, sklepy i. t. d. oraz

3) gospodarstwa rolne, leśne i rybne, stanowiące samodzielne jednostki gospodarcze.

Dyrektor Departamentu
(—/ E. Quirini

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr Sm. I. 1/12/46 Katowice, dnia 28 marca 1946.

Ob. Ob. Przewodniczący Wydziałów Powiatowych i Prezydenci miast Śląska Opolskiego.

Powyższy okólnik przesyła się do wiadomości i stosowania. Pracownicy biurowi, przedsiębiorstw komunalnych otrzymują wynagrodzenie według norm przewidzianych okólnikiem Urzędu Wojewódzkiego Nr 243/45 z dnia 13 października 1945 r. Nr Sm. I. 9/5.

Wydziały Powiatowe podadzą powyższe do wiadomości zarządom gmin miejskich i wiejskich w powiecie.

Za Wojewodę:
Dr. Karczewski, Naczelnik Wydziału Sam.

238.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. 901/Wojsk.

Warszawa, dnia 6 kwietnia 1946 r.

Rejestracja osób, które odbywają czynną służbę wojskową lub odbyły ją.

Do Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich)
Prezydentów: miast st. Warszawy i m. Łodzi.

W związku z rozkazem Ministerstwa Obrony Narodowej Departament Poboru i Uzupełnień z dn. 29 marca 1946 r. Nr 166/I do Dowódców Okręgów Wojskowych, Ministerstwo Administracji Publicznej wyjaśnia:

1. osoby, które odbywają lub odbyły już czynną służbę wojskową i są obecnie zdemobilizowane w stopniach oficerskich, podoficerskich i szeregowych, nie podlegają rejestracji w myśl art. 16 i 18 ustawy z dnia 9. IV. 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym;
2. zarządy gmin wiejskich i miejskich, które w toku poszukiwań uchylających się od rejestracji otrzymają wiadomość, że poszukiwani odbywają, bądź odbyli już czynną służbę wojskową, odnotują wyniki dochodzeń w swoich rejestrach.

Za Ministra:
Dyrektor Biura Wojskow.: (—) Mgr. Wł. Śpiewak, płk.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Wojskowy Katowice, dnia 25 kwietnia 1946 r.
Nr. Wojsk. II. 1/1

Rejestracja osób, które odbywają lub odbyły czynną służbę wojskową.

Urząd Wojewódzki przesyła do wiadomości. Niniejsze zarządzenie ma charakter normatywny i podlega przechowaniu w teczce „Zbiór przepisów i zarządzeń ogólnych".

Za Wojewodę:
Dr Skulicz, Naczelnik Wydziału Wojskowego.

239.

URZĄD WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Wojskowy
Nr. Wojsk. II. 1/b./2 Katowice, 25 kwietnia 1946

OKÓLNIK

w sprawie trybu postępowania odnośnie meldunków osób powracających do kraju z zagranicy.

Wobec poruszonych spraw na konferencji Referentów Wojskowych Starostw i Zarządów miejskich miast wydzielonych, która odbyła się w dniu 26 marca 1946 r. w Urzędzie Wojewódzkim Śląsko-Dąbrowskim oraz po wysłuchaniu życzeń w tym kierunku od obecnych na tejże Konferencji Ob. Komendantów R. K. U. względnie delegowanych przez tychże Ob Oficerów — ustala się poniżej ścisły tryb postępowania w sprawach meldunkowych:

1) Osoby powracające do kraju z zagranicy — mają obowiązek dokonać formalności meldunkowych w terminie 8-dniowym, licząc od dnia przybycia do nowego miejsca zamieszkania. Urzędy Meldunkowe (urzędnicy prowadzący tenże dział) mają obowiązek skierować danego obywatela przed dokonaniem formalności meldunkowych wynikłych z postanowień art. 137—141 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym i §§ 487—490 rozp. wyk. do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym — do Referenta Wojskowego Starostwa, Zarządu Miejskiego, Gminnego, celem ujęcia tegoż obywatela w specjalnym wykazie założonym dla osób, mających być przedstawionymi do Komisji Rejestracyjnej przy R. K. U. w terminie najbliższej daty urzędowania tejże Komisji.

Referent Wojskowy obowiązany jest wydać pisemne zaświadczenie o zgłoszeniu się w Referacie Wojskowym, poczym dopiero Urząd Meldunkowy dokończy dalsze formalności związane z zameldowaniem danego obywatela.

Tą samą zasadę należy stosować przy zgłaszaniu się mężczyzn, którzy zmienili swe miejsce zamieszkania. W ten sposób uzyska się ścisłą kontrolę, czy dany obywatel posiada już w definitywny sposób uregulowany stosunek do służby wojskowej.

W Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 25 z dnia 10. X. 1945 r. ogłoszony jest wyciąg z ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 25/38, z dnia 13. IV. poz. 220) oraz wyciąg z rozporządzenia wykonawczego do tejże ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20/39 z dnia 17. III. poz. 131).

Ścisłe stosowanie się do postanowień odnośnych artykułów i paragrafów przyczyni się w znacznej mierze do zmniejszenia się ilości osób uchylających się od poboru wzgl. definitywnego uregulowaniu stosunku do powszechnego obowiązku służby wojskowej.

Niniejsze zarządzenie ma charakter normatywny i podlega przechowaniu w teczce „Zbiór przepisów i zarządzeń ogólnych."

Za Wojewodę:
Dr. Skulicz, Naczelnik Wydziału Wojskowego.

240.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Wojskowy
Nr Wojsk. IIIa. — 3/18/46

Katowice, dnia 29 kwietnia 1946 r.

OKÓLNIK

Wypłata zasiłków b. jeńcom wojennym.

Do Obyw. Starostów — wszystkich —
Obyw. Prezydenta miasta
w Bytomiu, Chorzowie, Gliwicach, Katowicach, Opolu, Sosnowcu i Zabrzu.

Zdarzają się wypadki, iż w referatach wojskowych zarządów gminnych byli jeńcy wojenni zgłaszają żądania wypłacania im zasiłku wojskowego w myśl przepisów dekretu z dnia 18 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 34 poz. 202), uzasadniając swe roszczenia tym, że należy ich traktować za żołnierzy zdemobilizowanych zgodnie z przepisami dekretu z dnia 10 sierpnia 1945 r. o częściowej demobilizacji żołnierzy armii czynnej (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 187).

W związku z powyższym wyjaśniam, iż żołnierze byli jeńcy wojenni roczników podanych w art. 2 wymienionego wyżej dekretu o częściowej demobilizacji, którzy:
1) mogą udowodnić niezawiniony pobyt w niewoli oraz
2) posiadają zaświadczenia o stawianiu się na komisje rejestracyjno-poborową, a ponadto
3) wykażą się posiadaniem dokumentów demobilizacyjnych, wystawionych przez właściwe terenowo R. K. U. — jako żołnierze zdemobilizowani posiadają wszelkie uprawnienia, wynikające z przepisów dekretu z dnia 18 lipca 1945 r. o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy W. P. oraz żołnierzy zdemobilizowanych (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 202).

Za Wojewodę:
Dr. Skulicz, Naczelnik Wydziału Wojskowego.

241.

BIURO PREZYDIALNE
KRAJOWEJ RADY NARODOWEJ
L. dz. 53-Org/46 Warszawa, dnia 9 stycznia 1946 r.

OKÓLNIK Nr 1.

w sprawie stosunku przewodniczących wojewódzkich i powiatowych rad narodowych do wojewodów i starostów.

Wskutek zachodzących często rozbieżności i wątpliwości na temat wzajemnego stosunku wojewodów, starostów i przewodniczących terenowych rad narodowych — Biuro Prezydialne podaje do wiadomości stanowisko Prezydium Krajowej Rady Narodowej w tej sprawie:

Wojewoda, zgodnie z art. 9 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19. I. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 555 z 1936 r.) występuje w dwojakim charakterze, a mianowicie:

1) jako przedstawiciel rządu.

2) jako szef administracji ogólnej II instancji.

W związku z tym podwójnym charakterem wojewody, zmienia się jego stosunek do przewodniczącego wojewódzkiej rady narodowej. Wojewoda, występujący w charakterze przedstawiciela Rządu w myśl art. 10 tegoż rozporządzenia, ma wyłączne prawo i obowiązek reprezentowania Rządu przy wszystkich uroczystych wystąpieniach, a w związku z tym przysługuje mu przywilej honorowego pierwszeństwa przed przedstawicielami władz lokalnych w ogóle, a więc i przed przewodniczącym wojewódzkiej rady narodowej.

W codziennej jednak pracy władze administracji ogólnej II instancji są poddane kontroli i nadzorowi wojewódzkich rad narodowych zgodnie z dekretem z dn. 21. VIII. 1944 r. o trybie powoływania władz administracji ogólnej i art. 28 ustawy o radach narodowych.

Z tego też względu koniecznym jest, by władze wojewódzkie uwzględniały wyżej wskazany charakter rad narodowych w stosunku z przewodniczącymi wojewódzkich rad narodowych, z reprezentacjami prezydiów wojewódzkich rad narodowych i z przewodniczącymi terenowych rad narodowych.

Podane powyżej uwagi odnieść należy odpowiednio do stosunku starosty do przewodniczącego rady powiatowej.

Wicedyrektor Biura Prezydialnego
Krajowej Rady Narodowej
(—) Mgr. Kazimierz Biskupski.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Ogólny
L. Dz. Og/Org.-5/5/46 Katowice, dnia 8 maja 1946 r.

Ob. Ob. Naczelnikom Wydziałów Urz. Wojew.
Ob. Ob. Starostom Powiatowym i
Prezydentom Miast wydz.

przesyła się do wiadomości i zastosowania. Równocześnie przypomina się, że przytoczone w powyższym okólniku postanowienia art. 9 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 19. I. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej, zgodnie z treścią art. 65 tegoż rozporządzenia stosuje się analogicznie do starosty powiatowego.

Za Wojewodę:
Dr Wierzbiański, Naczelnik Wydz. Ogóln.

242.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Wojskowy
Nr Wojsk. II. 1/b/4 Katowice, dnia 10. maja 1946 r.

PISMO OKÓLNE
w sprawie zezwolenia na zmianę miejsca zamieszkania dla osób podlegających obowiązkowi wojskowemu — anulowanie zarządzenia.

Ob. Starostowie Powiatowi

Ob. Prezydenci miast — wszyscy.

Wobec zakończenia działań wojennych oraz jednolitego zorganizowania obowiązku meldunkowego na terenie województwa śląsko-dąbrowskiego, które to czynności wykonują Biura Ewidencji Ruchu Ludności przy ścisłej współpracy z odnośnymi Referentami Wojskowymi odnośnie sprawdzania u osób podlegających obowiązkowi wojskowemu ich faktycznego stosunku do służby wojskowej w myśl postanowień ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. U. R. P. Nr 25/38 poz. 220 i Rozp. wyk. do tejże ustawy Dz. U. R. P. Nr 20/39 poz. 131) Urząd Wojewódzki anuluje zarządzenie Nr Wojsk. 3117/45 z dnia 31 sierpnia 1945 r. przesłane do wykonania ob. Starostom i prezydentom miast na skutek pisma D. O. W. Kraków Oddział Mob. i Uzup. Nr 1307/mob. z dnia 9 sierpnia 1945 r.

Biura Ewidencji Ruchu Ludności Zarządów miejskich i Gminnych przesyłać będą **natychmiast** Karty meldunkowe właściwym komendantom R. K. U. po myśli § 491 rozp. wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym po uskutecznieniu wpisów do ewidencji meldunków wojskowych.

Urząd wojewódzki zwraca również uwagę na ścisłe wykonanie postanowień § 490 rozp. wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym odnośnie potwierdzania przez urzędy meldunkowe na wojskowym dokumencie osobistym faktu zameldowania i wymeldowania.

W Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 25 z dnia 10. X. 1945 r. poz. 343 ogłoszony został wyciąg z ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej oraz z rozporządzenia wykonawczego do tejże ustawy **Część V. Obowiązek meldunkowy.**

Za Wojewodę:
Dr. Skulicz, Nacz. Wydziału Wojskowego.

243.

OBWIESZCZENIE
URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO
Nr-Z/4/8/46
w sprawie zatwierdzenia stawki dziennej w szpitalach.

Na podstawie art. 95 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia *22* marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38 poz. 382) Urząd Wojewódzki zatwierdza wysokość stawki dziennej:

w Miejskim Szpitalu Powszechnym w Sosnowcu: 1) za leczenie zarówno samopłacących jak i ubezpieczonych kl. III — 70 zł dziennie, 2) za leczenie samopłacących kl. I — 90 zł dziennie;

w Szpitalu Powiatowym w Oleśnie: 1) dla ubezpieczonych jak również samopłacących w kl. III — 60 zł, 2) dla ubezpieczonych jak również samopłacących na oddz. chirurg. kl. III — 80 zł, 3) dla ubezpieczonych jak również samopłacących kl. II — 90 zł, 4) dla ubezpieczonych jak również samopłacących na oddz. chirurg. kl. II — 110 zł;

w Miejskim Szpitalu dla dzieci w Zabrzu: dla ubezpieczonych jak również samopłacących — 80,— zł dziennie;

w Szpitalu Miejskim w Zabrzu: 1) dla ubezpieczonych jak również i samopłacących kl. III — 90 zł dziennie, 2) dla samopłacących kl. II — 120,— zł dziennie.

Powyższa stawka obowiązuje po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Katowice, dnia 10. 4. 1946 r.

Za Wojewodę:
(—) Dr Presser, Naczelnik Wydziału.

244.

IZBA SKARBOWA
w Katowicach

Katowice, dnia 16 maja 1946 r.

OBWIESZCZENIE
IZBY SKARBOWEJ W KATOWICACH
o zmianie ustawy z dnia 1. 7. 1926 r. o opłatach stemplowych.

Dekretem z dnia 20. 3. 1946 r. ogł. w Dz. U. R. P. Nr 14 z r. 1946 poz. 100 zostały — począwszy od dnia 4 maja 1946 r. — podwyższone dziesięciokrotnie opłaty stemplowe oznaczone stałą kwotą pieniężną.

Dla bliższej orientacji podaje się zestawienie ważniejszych pism od których opłaty stemplowe uległy podwyższeniu.

I. List przewozowy lub inny tego rodzaju dokument sporządzony przez wysyłającego, a wręczony przewoźnikowi (przedsiębiorcy przewozowemu) podlega obecnie opłacie stemplowej:

a) w wysokości . . . . 1,— zł
od każdego arkusza, o ile chodzi o przesyłki kolejowe, należące do kategorii przesyłek drobnych oraz o wszelkiego rodzaju przesyłki niekolejowe;

b) w wysokości . . . . 10,— zł
o ile chodzi o przesyłki kolejowe, nie należące do kategorii przesyłek drobnych (art. 93 u. o. s.).

II. Pismo stwierdzające umowę pełnomocnictwa podlega opłacie stemplowej w zasadniczej wysokości . . . . 50,— zł
a) pełnomocnictwo upoważniające wyłącznie do zastępstwa przed sądem lub innym urzędem publicznym opłacie w wysokości . . . . 30,— zł
b) pełnomocnictwo upoważniające wyłącznie do zastępstwa w sprawie należącej w pierwszej instancji do sądu grodzkiego lub sędziego pokoju albo do sądu przemysłowego lub kupieckiego, do sądu pracy lub urzędu rozjemczego do spraw najmu, jak również upoważnienie do odbioru sumy pieniężnej przewyższającej 500,— zł podlega opłacie w wysokości . . . 10,— zł
(art. 111 u. o. s.).

III. Opłaty stemplowe od podań wnoszonych do urzędów państwowych oraz protokóły spisane przez te urzędy, a zastępujące podania podlegają opłacie
a) w każdym przypadku . . . . . . 50,— zł
b) od każdego załącznika, jakoteż od każdego dalszego egzemplarza lub odpisu podania, wraz z nim złożonych, po . . . . 5,— zł
(art. 140 i 145 u. o. s.).

IV. Opłacie w wysokości . . . . 100,— zł
podlegają:
a) podania o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego albo na urządzenie lub zmianę instalacji w zakładzie takiego przedsiębiorstwa, jeżeli załatwienie podania według obowiązujących przepisów wymaga oględzin na miejscu;
b) podanie o nadanie uprawnień górniczych,
c) podania o wpis do księgi wodnej (art. 146 u. o. s.).

V. Świadectwa wydawane przez urzędy państwowe nie wyłączając notariuszów — podlegają zasadniczo opłacie w wysokości . . . . 50,— zł
(art. 154 u. o. s.).

VI. Opłatom wyższym ponad zasadniczą (przewidzianą w art 154 u. o. s.) podlegają pisma wymienione w art. 156 u. o. s. a to:
1) akt nadania obywatelstwa polskiego 500,— zł
2) akt zezwolenia na zmianę:
a) imion i nazwiska lub nazwiska . 500,— zł
b) imion . . . . 50,— zł
3) zezwolenie na nabycie nieruchomości przez cudzoziemca 1% od minimalnej sumy nabycia (art. 3 ustawy z dnia 24. 3. 1920 r. Dz. U. R. P. z 1933 r. nr. 24 poz. 202) nie więcej jednak jak . . . . 5.000,— zł
4) zatwierdzenie statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej albo zmian w statucie, jak również zezwolenie spółce zagranicznej na działalność w Państwie Polskim lub na powiększenie kapitału . . . . 1.000,— zł
5) zezwolenie na stałe prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego, wymagającego koncesji . . . . . . 400,— zł
6) zezwolenie na przedłużenie godzin wstępu do lokalu publicznego (restauracji i t. p.) ponad czas, przewidziany w przepisach policyjnych, udzielona na czas dłuższy niż 3 doby . . . . 500,— zł
7) akt nadania górniczego . . . . . 250,— zł
8) karty łowieckie, wydane na okres dłuższy niż 14 dni . . . . 100,— zł
9) zezwolenia na urządzenie wystaw i targów gospodarczych . . . . . 100,— zł

VII. Wyciągi i inne świadectwa z akt stanu cywilnego podlegają od każdego zaświadczonego faktu urodzin, zaślubin lub śmierci:
a) opłacie w wysokości . . . . . . 30,— zł
o ile koszty utrzymania urzędu stanu cywilnego ponosi Państwo;
b) opłacie w wysokości . . . . . . 10,— zł
w innych przypadkach.
(art. 155 u. o. s.).

VIII. Opłacie w wysokości . . . . 20,— zł
od każdej stronicy pełnej lub zaczętej podlegają sporządzone przez urzędy państwowe drugie i dalsze egzemplarze dokumentów urzędowych, równobrzmiące z egzemplarzem pierwszym zaopatrzone w podpis równorzędny. Takiej samej opłacie podlegają odpisy i wyciągi sporządzone i poświadczone przez urzędy państwowe.
Poświadczenie zgodności z pierwopismem, wtóropisów, odpisów i wyciągów, sporządzonych nieurzędownie (przez same strony) podlegają w razie poświadczenia zgodności przez urząd państwowy opłacie w wysokości . . 10,— zł
od każdej pełnej lub zaczętej stronicy.
Jeżeli pierwopis podlega opłacie stemplowej w myśl ustawy o opłatach stemplowych, to kwota opłaty, przewidzianej powyżej, nie może przewyższać opłaty należnej od pierwopisu.
(art. 157 u. o. s.)

Obwieszczenia Izby Skarbowej w sprawie opłat stemplowych ogłoszone w Gazecie Urzędowej Województwa Śląskiego Nr 4 i 8 (poz. 39 i 98) z 1945 r. są nadal aktualne z wyjątkiem zmian wyżej wprowadzonych.

Dyrektor Izby Skarbowej
Wł. Krzesiński.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Budżetowo-Gospodarczy
Nr. BG. IV-79 a/46

Katowice, dnia 13 maja 1946 r.

PRZETARG PUBLICZNY.

na zakup mebli biurowych.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski w Katowicach rozpisuje niniejszym przetarg publiczny na dostawę
50 szt. biurek dębowych o rozmiarach 150×80×82 cm. (w części środkowej szuflada, po bokach system szafkowy, w lewej szafce 3 półki wyciągalne, w prawej 1 półka stała).
50 szt. fotelików biurkowych z drzewa twardego.
200 szt. krzeseł zwyczajnych giętych.
10 szt. drabin pokojowych jednostronnych z podporami o wysokości 2,50 m z wysuwalnym podestem na najwyższym stopniu.

Wszystkie przedmioty utrzymane w kolorze jasnym — polyturowane.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Przetarg na dostawę mebli biurowych" przesyłać należy do kancelarii Wydziału Budżetowo-Gospodarczego Urzędu Wojewódzkiego Śl.-Dąbr. w Katowicach, pokój Nr 355, do dnia 4 czerwca 1946 r. godz. 10-tej.

Otwarcie ofert nastąpi w dniu 4 czerwca 46 r. o godzinie 12-tej w gmachu Urzędu Wojewódzkiego Śl.-Dąbr. w Katowicach, pokój Nr 360.

W ofertach podać należy ceny pojedyńcze — loco gmach Urzędu Wojewódzkiego Śl.-Dąbr. w Katowicach.

Za Wojewodę:
(—) Piechaczek, Naczelnik Wydziału.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Budżetowo-Gospodarczy
Nr. BG. I - 15 a. Katowice, dnia 13 maja 1946 r.

PRZETARG PUBLICZNY
na zakup materiałów do utrzymania czystości i porządku.

Urząd Wojewódzki Śl.-Dąbrowski w Katowicach rozpisuje niniejszym przetarg publiczny na dostawę materiałów do utrzymania czystości i porządku a mianowicie:

1) 500 kg wióra stalowe do podłóg w paczkach 250 gr.
2) 1000 kg wosk podłogowy w puszkach do 2½ kg.
3) 25 kg płyn do czyszczenia metali w butelkach do ¼ kg.
4) 500 kg soda zwykła krystaliczna w workach.
5) 250 kg proszek do szorowania w paczkach do 250 gr.
6) 500 kg mydło szare w opakowaniu po 25 kg.
7) 250 kg mydło zwykłe jędrne w ryglach 1 kg.
8) 100 szt. mydła toaletowe.
9) 1000 ścierki podłogowe 60×60 cm.
10) 250 szt. ścierki do kurzu (skurzówki) 45×45 cm.
11) 100 szt. szczotki do zamiatania z włosia na drążek.
12) 100 szt. smiatki ręczne z włosia.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Przetarg na materiały do utrzymania czystości i porządku" przesyłać należy do kancelarii Wydziału Budżetowo-Gospodarczego Urzędu Wojewódzkiego Śl.-Dąbr. w Katowicach, pokój Nr 355, do dnia 4 czerwca 46 r., godz. 10-tej.

Otwarcie ofert nastąpi w dniu 4 czerwca 1946 r. o godzinie 11-tej w gmachu Urzędu Wojewódzkiego Śl.-Dąbr. w Katowicach, pokój Nr 360.

W ofertach podać należy ceny pojedyńcze — loco gmach Urzędu Wojewódzkiego Śl.-Dąbr. w Katowicach.

Za Wojewodę:
(—) Piechaczek, Naczelnik Wydziału.

PRZETARG.

Delegatura Ministerstwa Przemysłu na Śląsk Opolski Akcja Specjalna F. I. O. P. Z. O. w Gliwicach, przy ul. Zygmunta Starego 11 a zawiadamia, że w 14 dni od daty niniejszego ogłoszenia zostaną sprzedane z przetargu ofertowego:

1) kotły kuchenne w ilości kilkunastu sztuk,
2) kryzy i wentyle,
3) armatura wodociągowa w ilości ca 2 ton,
4) boylery.

znajdujące się w Jamce koło Niemodlina.

Dla reflektujących na kupno wyda Delegatura Ministerstwa Przemysłu na Śląsk Opolski osobne zezwolenie na obejrzenie wyżej wymienionych artykułów w miejscu ich zamagazynowania w Jamce.

Oferty należy składać w Delegaturze Ministerstwa Przemysłu Gliwice, ul. Zygmunta Starego 11 a.

Akcja Specjalna F. I. O. P. Z. O. zastrzega sobie prawo odstąpienia od przetargu.

Delegatura Ministerstwa Przemysłu
na Śląsk Opolski
Akcja FIOPZO. 4/P

PRZETARG.

Delegatura Ministerstwa Przemysłu na Śląsk Opolski Akcja Specjalna F. I. O. P. Z. O. w Gliwicach przy ulicy Zygmunta Starego 11 a zawiadamia niniejszym, że w 14 dni od daty niniejszego ogłoszenia zostaną sprzedane z przetargu ofertowego:

maszyny do szycia w ilości ca 1000 sztuk, zdekompletowane różnych typów

znajdujące się na terenie portu w Gliwicach.

Dla reflektujących na kupno. wyda Delegatura Ministerstwa Przemysłu na Śląsk Opolski osobne zezwolenie na obejrzenie wyżej wymienionych maszyn.

Oferty należy składać w Delegaturze Ministerstwa Przemysłu dla Akcji Specjalnej F. I. O. P. Z. O. Gliwice, ul. Zygmunta Starego 11 a.

Akcja Specjalna F. I. O. P. Z. O. zastrzega sobie prawo odstąpienia od przetargu. 5/P

Delegatura Ministerstwa
Przemysłu na Śląsk Opolski
Akcja Specjalna FIOPZO.

KONKURS
na stanowisko ordynatora oddziału chorób skórno-wenerycznych w Szpitalu Powiatowym w Miechowicach Województwo Śląsko-Dąbrowskie.

Wydział Powiatowy w Bytomiu ogłasza konkurs na stanowisko ordynatora oddziału skórno-wenerycznego w Miechowicach na następujących warunkach:

1) Obywatelstwo Polskie.
2) Dyplom lekarski uznany przez Państwo Polskie.
3) Prawo wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskim.
4) Conajmniej dwuletnia praktyka szpitalna na oddziale chorób skórno-wenerycznych.

Do stanowiska przywiązane są pobory według VI grupy urzędników samorządowych wraz z dodatkami.

Wniosek wraz z życiorysem i uwierzytelnionymi odpisami dokumentów należy składać do Starostwa Powiatowego w Bytomiu w terminie do dnia *15 czerwca 1946 roku.*

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
Starosta
(—) Dr. Nantka-Namirski.

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zgubione zaświadczenie na samochód półciężarowy marki „Chevrolet" Nr. P. R. - 6597/i 6351, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na Hutę Szkła „Staszec" Dąbrowa Górnicza. 33

Unieważnia się kartę rozpoznawczą, wystawioną przez Zarząd Miejski w Częstochowie, na nazwisko Miarka Marian, zam. Częstochowa, Olsztyńska 27. 32

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty wystawiony przez Zarząd Gminny w Imielinie, na nazwisko Komraus Maria, zamieszkała w Imielinie, ulica Dworcowa 36, oraz złożoną Deklarację wierności. 28

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną motocykla Nr. M. 71504, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Państwowe Przedsiębiorstwo Transportowe w Opolu, Strzelecka 8. 31

Unieważnia się zagubione dokumenty samochodu ciężarowego marki „Gaz A. A." Nr. rejestr. C-67148, Nr. silnika 385728 Nr. podwozia 699084, wystawione na Zabrskie Zjednoczenie Przemysłu Węglowego w Zabrzu. 6/P

Unieważnia się skradzioną kartę rozpoznawczą Nr 3784 wyst. przez Zarząd Miejski w Rzeszowie na nazwisko Helsner Czesława, zam. w Katowicach, Francuska 16. 16

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJE: Dr. Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA: Roczna 360,— zł, półroczna 180,— zł, kwartalna 90,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 4.— zł. druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 2 zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 20 zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.
Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 20,— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1, (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego). Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54
R 14066